

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta rozšírená komora)

zo 16. októbra 2014*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Obmedzujúce opatrenia prijaté proti určitým osobám a subjektom v rámci boja proti terorizmu — Zmrazenie finančných prostriedkov — Uplatniteľnosť nariadenia (ES) č. 2580/2001 na situácie ozbrojeného konfliktu — Možnosť označiť orgán tretieho štátu za príslušný orgán v zmysle spoločnej pozície 2001/931/SZBP — Skutkový základ rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov — Odkaz na teroristické činy — Potreba rozhodnutia príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931“

V spojených veciach T-208/11 a T-508/11,

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), so sídlom v Herning (Dánsko), v zastúpení: V. Koppe, A. M. van Eik a T. Buruma, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: G. Étienne a E. Finnegan, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: vo veci T-208/11 pôvodne M. Bulterman, N. Noort a C. Schillemans, splnomocnené zástupkyne, neskôr, rovnako ako vo veci T-508/11, C. Wissels, M. Bulterman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania vo veciach T-208/11 a T-508/11,

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne S. Behzadi-Spencer, H. Walker a S. Brighthouse, neskôr S. Behzadi-Spencer, H. Walker a E. Jenkinson, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci M. Gray, barrister,

vedľajší účastník konania vo veci T-208/11,

a

Európska komisia, v zastúpení: pôvodne F. Castillo de la Torre a S. Boelaert, neskôr M. Castillo de la Torre a É. Cujo, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania vo veciach T-208/11 a T-508/11,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorých pôvodným predmetom je vo veci T-208/11 návrh na zrušenie vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 83/2011 z 31. januára 2011, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 610/2010 (Ú. v. EÚ L 28, s. 14), a vo veci T-508/11 návrh na zrušenie vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 687/2011 z 18. júla 2011, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušujú vykonávacie nariadenia (EÚ) č. 610/2010 a (EÚ) č. 83/2011 (Ú. v. EÚ L 188, s. 2), v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú žalobkyne,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta rozšírená komora),

v zložení: sudcovia F. Dehousse (spravodajca), vykonávajúci funkciu predsedu komory, I. Wiszniewska-Bialecka, E. Buttigieg, A. M. Collins a I. Ulloa Rubio,

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

po pojednávaní z 26. februára 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkové okolnosti a konanie

- 1 Dňa 27. decembra 2001 Rada Európskej únie prijala spoločnú pozíciu 2001/931/SZBP z 27. decembra 2001 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217), nariadenie (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207), ako aj rozhodnutie 2001/927/ES, ktorým sa ustanovuje zoznam uvedený v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 344, s. 83).
- 2 Dňa 29. mája 2006 Rada prijala rozhodnutie 2006/379/ES vykonávajúce článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a zrušujúce rozhodnutie 2005/930/ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 144, s. 21). Týmto rozhodnutím Rada zapísala žalobkyňu, Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov uvedený v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 (ďalej len „zoznam týkajúci sa zmrazenia finančných prostriedkov“). Žalobkyňa následne zostala zapísaná na tomto zozname.
- 3 Dňa 31. januára 2011 Rada prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 83/2011, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a zrušuje nariadenie č. 610/2010 (Ú. v. EÚ L 28, s. 14). Žalobkyňa bola ponechaná na zozname, ktorý tvoril prílohu vykonávacieho nariadenia č. 83/2011.
- 4 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 11. apríla 2011 žalobkyňa podala žalobu, zapísanú pod číslom T-208/11, smerujúcu k zrušeniu vykonávacieho nariadenia č. 83/2011 v rozsahu, v akom sa jej tento akt týkal.
- 5 Listom z 30. mája 2011 Rada zaslala žalobkyni dôvody jej ponechania na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, ktoré plánovala uskutočniť pri budúcom preskúmaní tohto zoznamu.

- 6 Holandské kráľovstvo, Európska komisia a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska požiadali prostredníctvom podaní doručených do kancelárie Všeobecného súdu 28. júla, ako aj 2. a 3. augusta 2011, o vstup do konania na podporu návrhov Rady vo veci T-208/11. Uznesením zo 16. septembra 2011 predseda druhej komory Všeobecného súdu po vypočutí daných účastníkov konania týmto žiadostiam vyhovel.
- 7 Dňa 18. júla 2011 Rada prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 687/2011, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušujú vykonávacie nariadenia (EÚ) č. 610/2010 a (EÚ) č. 83/2011 (Ú. v. EÚ L 188, s. 2). Žalobkyňa zostala zapísaná na zozname, ktorý bol prílohou vykonávacieho nariadenia č. 687/2011.
- 8 Listom z 19. júla 2011 Rada zaslala žalobkyni dôvody jej ponechania na tomto zozname.
- 9 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 28. septembra 2011 a opraveným 19. októbra 2011, žalobkyňa podala žalobu zapísanú pod číslom T-508/11, ktorá smerovala k zrušeniu vykonávacieho nariadenia č. 687/2011 v rozsahu, v akom sa jej tento akt týkal.
- 10 Holandské kráľovstvo a Komisia podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 9. a 17. januára 2012 požiadali o vstup do konania na podporu návrhov Rady vo veci T-508/11. Uzneseniami z 9. marca 2012 predseda druhej komory Všeobecného súdu po vypočutí daných účastníkov konania týmto žiadostiam vyhovel.
- 11 Listom z 18. novembra 2011 Rada zaslala žalobkyni dôvody jej ponechania na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, ktoré plánovala uskutočniť pri budúcom preskúmaní tohto zoznamu.
- 12 Dňa 22. decembra 2011 prijala Rada vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 1375/2011, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 687/2011 (Ú. v. EÚ L 343, s. 10). Žalobkyňa sa naďalej nachádzala na zozname, ktorý je prílohou vykonávacieho nariadenia č. 1375/2011.
- 13 Listom z 3. januára 2012 Rada zaslala žalobkyni dôvody jej ponechania na tomto zozname.
- 14 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 27. februára 2012 žalobkyňa navrhla spojenie vecí T-208/11 a T-508/11, požiadala o zmenu žalobných návrhov týchto žalôb tak, aby sa týkali aj vykonávacieho nariadenia č. 1375/2011, a podala návrhy na vykonanie dôkazov.
- 15 Podaniami z 24. a 25. mája 2012 Komisia, Rada a Holandské kráľovstvo predložili svoje pripomienky k žiadosti o zmenu žalobných návrhov a k návrhom na vykonanie dôkazov.
- 16 Uznesením z 15. júna 2012 predseda druhej komory Všeobecného súdu po vypočutí účastníkov konania spojil veci T-208/11 a T-508/11.
- 17 Dňa 25. júna 2012 Rada prijala nariadenie (EÚ) č. 542/2012, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a zrušuje vykonávacie nariadenie č. 1375/2011 (Ú. v. EÚ L 165, s. 12). Žalobkyňa bola ďalej ponechaná na zozname, ktorý tvoril prílohu vykonávacieho nariadenia č. 542/2012.
- 18 Listom z 26. júna 2012 Rada zaslala žalobkyni dôvody jej ponechania na tomto zozname.
- 19 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 19. júla 2012 žalobkyňa požiadala o zmenu žalobných návrhov týchto žalôb tak, aby smerovali aj voči vykonávaciemu nariadeniu č. 542/2012.

- 20 Keďže listy z 27. februára a 19. júla 2012 boli zaradené do spisu ako žiadosti o zmenu žalobných návrhov, žalobkyňa na vyzvanie Všeobecného súdu 2. augusta 2012 predložila vyjadrenie o zmene žalobných návrhov uvedených v týchto žalobách tak, aby smerovali aj voči vykonávacím nariadeniam č. 1375/2011 a 542/2012.
- 21 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 5. a 6. septembra 2012, Spojené kráľovstvo, Komisia a Rada predložili svoje pripomienky k vyjadreniu o zmene žalobných návrhov.
- 22 Dňa 10. decembra 2012 Rada prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 1169/2012, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a zrušuje vykonávacie nariadenie č. 542/2011 (Ú. v. EÚ L 337, s. 2). Žalobkyňa sa naďalej nachádzala na zozname, ktorý tvoril prílohu vykonávacieho nariadenia č. 1169/2012.
- 23 Dňa 7. februára 2013 žalobkyňa predložila vyjadrenie o zmene žalobných návrhov uvedených v predmetných žalobách tak, aby smerovali aj voči vykonávaciemu nariadeniu č. 1169/2012.
- 24 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 21. februára a 12. a 13. marca 2013 Komisia, Rada a Spojené kráľovstvo predložili svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu o zmene žalobných návrhov.
- 25 Dňa 25. júla 2013 Rada prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 714/2013, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a zrušuje vykonávacie nariadenie č. 1169/2012 (Ú. v. EÚ L 201, s. 10). Žalobkyňa sa naďalej nachádzala na zozname, ktorý tvoril prílohu vykonávacieho nariadenia č. 714/2013.
- 26 Dňa 22. augusta 2013 žalobkyňa predložila vyjadrenie o zmene žalobných návrhov uvedených v predmetných žalobách tak, aby smerovali aj voči vykonávaciemu nariadeniu č. 714/2013.
- 27 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 9., 17. a 25. septembra 2013 Komisia, Holandské kráľovstvo, Spojené kráľovstvo a Rada predložili svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu o zmene žalobných návrhov.
- 28 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu bolo zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k šiestej komore, ktorej boli z tohto dôvodu tieto veci pridelené.
- 29 Rozhodnutím z 13. novembra 2013 Všeobecný súd postúpil tieto veci šiestej rozšírenej komore.
- 30 Listom z 15. januára 2014 Všeobecný súd vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na určité otázky. Účastníci konania vyhovelí tejto žiadosti podaniami doručenými do kancelárie Súdu prvého stupňa 6. februára 2014.
- 31 Dňa 10. februára 2014 Rada prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 125/2014, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a zrušuje vykonávacie nariadenie č. 714/2013 (Ú. v. EÚ L 40, s. 9). Žalobkyňa bola ponechaná na zozname, ktorý tvorí prílohu vykonávacieho nariadenia č. 125/2014.
- 32 Dňa 18. februára 2014 žalobkyňa predložila vyjadrenie o zmene žalobných návrhov uvedených v predmetných žalobách tak, aby smerovali aj voči vykonávaciemu nariadeniu č. 125/2014.
- 33 Vzhľadom na prekážku na strane jedného člena komory predseda Všeobecného súdu na základe článku 32 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu 25. februára 2014 určil iného sudcu na doplnenie komory.

- 34 Na pojednávaní 26. februára 2014 Holandské kráľovstvo, Spojené kráľovstvo, Rada a Komisia uviedli, že nemajú námietky voči zmene žalobných návrhov požadovanej 18. februára 2014.
- 35 Dňa 22. júla 2014 Rada prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 790/2014, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a zrušuje vykonávacie nariadenie č. 125/2014 (Ú. v. EÚ L 217, s. 1). Žalobkyňa bola na základe zmenených dôvodov ponechaná na zozname, ktorý tvorí prílohu vykonávacieho nariadenia č. 790/2014.
- 36 Dňa 20. augusta 2014 žalobkyňa predložila vyjadrenie o zmene žalobných návrhov uvedených v predmetných žalobách tak, aby smerovali aj voči vykonávaciemu nariadeniu č. 790/2014.
- 37 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 23. a 25. septembra 2014 Rada a Holandské kráľovstvo predložili svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu o zmene žalobných návrhov.

Návrhy účastníkov konania

- 38 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil vykonávacie nariadenia č. 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 a 790/2014 (ďalej len „napadnuté nariadenia“) v rozsahu, v akom sa jej týkajú,
  - zaviazal Radu na náhradu trov konania.
- 39 Rada, ktorú vo veci T-208/11 podporujú Holandské kráľovstvo, Spojené kráľovstvo a Komisia, a vo veci T-508/11 Holandské kráľovstvo a Komisia, navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žaloby ako nedôvodné,
  - zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

- 40 Žalobkyňa v podstate uvádza sedem žalobných dôvodov, z toho šesť vo veciach T-208/11 a T-508/11 a jeden vo veci T-508/11.
- 41 Prvý zo šiestich žalobných dôvodov, ktoré sú pre obidve žaloby spoločné, je založený na neuplatniteľnosti nariadenia č. 2580/2001 na konflikt medzi žalobkyňou a srílanskou vládou, druhý na chybnom označení žalobkyne ako teroristickej organizácie v zmysle článku 1 ods. 3 spoločnej pozície 2001/931, tretí na neexistencii rozhodnutia, ktoré by prijal príslušný orgán, štvrtý na neexistencii opätovného preskúmania, ktoré vyžaduje článok 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, piaty na porušení povinnosti odôvodnenia, šiesty na porušení práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu žalobkyne. Siedmy žalobný dôvod, uvedený len v žalobe vo veci T-508/11, sa týka porušenia zásad proporcionality a subsidiarity.

O prvom žalobnom dôvode založenom na neuplatniteľnosti nariadenia č. 2580/2001 na konflikt medzi žalobkyňou a srílanskou vládou

Tvrdenia účastníkov konania

- 42 Žalobkyňa tvrdí, že nariadenie č. 2580/2001 nie je uplatniteľné na situácie ozbrojeného konfliktu, pričom na ozbrojené konflikty – a teda činy spáchané v ich rámci – sa podľa nej nemôže vzťahovať medzinárodné humanitárne právo.
- 43 Žalobkyňa sa však, ako to preukazuje opis skutkového stavu, zúčastnila na ozbrojenom konflikte medzi ozbrojenými silami srílanskej vlády, ktorého cieľom bol boj za sebaurčenie tamilského ľudu a za jeho „oslobodenie od utláčania“ touto vládou. Vzhľadom na organizáciu a fungovanie ozbrojených síl žalobkyne, členovia týchto síl spĺňajú všetky požiadavky medzinárodného práva na to, aby im bolo priznané postavenie bojovníka. Z tohto postavenia im vzhľadom na právo ozbrojených konfliktov vyplýva imunita pre legitímne vojenské činy a pre prípadné nelegitímne činy, čo spôsobuje, že podliehajú zodpovednosti len v rámci tohto práva, s výnimkou akejkoľvek právnej úpravy boja proti terorizmu. Keďže legitímne vojenské činy nemožno kvalifikovať ako neoprávnené v rámci vnútroštátneho práva, ich spáchanie vylučuje uplatnenie spoločnej pozície 2001/931, ktorá vo svojom článku 1 ods. 3 vylučuje uplatnenie tejto pozície na činy, ktoré nie sú porušením podľa vnútroštátneho práva.
- 44 Zapísanie žalobkyne do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov teda podľa nej predstavuje zásah tretieho štátu do ozbrojeného konfliktu, ktorý je v rozpore so zásadou nezasahovania podľa medzinárodného humanitárneho práva.
- 45 Vo svojich replikách žalobkyňa tvrdí, že je potrebné jasne rozlišovať medzi ozbrojeným konfliktom a terorizmom. Prvou otázkou nie je, či určitá udalosť nesie znaky teroristického činu, ale či prebieha ozbrojený konflikt a v tom prípade sa uplatní len humanitárne právo. Toto právo nezakazuje ozbrojené konflikty a zabíjanie, ku ktorému došlo vo vojne a bez porušenia práva ozbrojených konfliktov, je podľa žalobkyne ospravedliteľné. Kvalifikácia samovražedného útoku proti nepriateľskému vedeniu ako teroristického útoku, ako to v prejednávanej veci urobila Rada, predstavuje kriminalizáciu vojenského činu, ktorý je však z hľadiska medzinárodného humanitárneho práva akceptovateľný.
- 46 Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení uvádza okrem iného rozsudok Rechtbank's-Gravenhague (Súd prvého stupňa v Haagu, Holandsko) z 21. októbra 2011, ako aj rozsudok Tribunale di Napoli (Súd v Neapole, Taliansko) z 23. júna 2011, ktoré konštatovali, že bola účastníkom vnútorného ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného práva, a odmietli kvalifikovať ju ako teroristu.
- 47 Rada podporovaná vedľajšími účastníkmi konania namieta proti tvrdeniam žalobkyne. Pripomína, že podľa medzinárodného práva označenie za ozbrojený konflikt nebráni uplatneniu, pokiaľ dôjde k spáchaniu teroristických činov, medzinárodných právnych pravidiel v oblasti boja proti terorizmu, na ktorom sa Európska únia aktívne podieľa na podporu opatrení prijatých Bezpečnostnou radou Organizácie Spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada“). Medzinárodné humanitárne právo nevyklučuje uplatnenie osobitných dohôd týkajúcich sa boja proti terorizmu. Definícia teroristického činu v spoločnej pozícii 2001/931 zostáva platnou bez ohľadu na okolnosti, za ktorých boli teroristické činy spáchané. Rada nesúhlasí s tvrdením, že kvalifikácia situácie na Srí Lanke zo strany žalobkyne môže žalobkyňu oslobodiť od uplatnenia medzinárodnej úpravy týkajúcej sa boja proti terorizmu.
- 48 Vo svojich duplikách Rada zotrváva vo svojom stanovisku. Pokiaľ ide o rozsudok Rechtbank's-Gravenhague, uvádza, že proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie a Všeobecný súd z neho nemôže vyvodiť dôsledky v oblasti výkladu medzinárodného humanitárneho práva a európskeho práva, ktoré uvádza žalobkyňa.

- 49 Komisia sa domnieva, že žalobkyňa sa mylí, pokiaľ ide o údajnú nezlučiteľnosť ozbrojených konfliktov s teroristickými činmi. Neexistuje zásada imunity bojovníkov so zreteľom na teroristické činy, ku ktorým došlo v čase ozbrojeného konfliktu. Žalobkyňa nepodporila svoje tvrdenie, podľa ktorého činy, ktoré sú jej vytýkané v dôvodovej správe napadnutých nariadení, sú legálnymi vojenskými činmi. Nesprávne tvrdí, že teroristické činy spáchané v rámci ozbrojeného konfliktu možno stíhať len podľa humanitárneho práva. Inštitúcie Únie disponujú širokou mierou voľnej úvahy v oblasti riadenia vonkajších vzťahov Únie a vzhľadom na dôkazné prvky, ktoré treba zohľadniť na účely prijatia opatrenia o zmrazení finančných prostriedkov. Únia zaraďuje teroristické organizácie do zoznamu s cieľom zbaviť ich zdrojov financovania, a to bez ohľadu na ich prípadné postavenie účastníkov ozbrojeného konfliktu. Tento krok je v súlade so stanoviskom Únie, ktoré je okrem toho všeobecne uznávané všade inde vo svete, kde sú všetky teroristické činy trestuhodné a treba ich potlačiť, či už boli spáchané v čase mieru alebo ozbrojeného konfliktu.
- 50 Preto nemá veľký význam stanoviť presnú povahu konfliktu – ozbrojený alebo nie, vnútorný alebo medzinárodný, vojna za oslobodenie alebo nie – medzi žalobkyňou a srílanskou vládou.
- 51 Pokiaľ ide o údajné porušenie zásady nezasahovania, Komisia uvádza, že táto zásada bola zriadená v prospech štátov a môžu sa jej dovolávať teda len tieto štáty a nie „skupiny rebelov“. Úvaha, podľa ktorej je na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov zapísaná len žalobkyňa a nie srílanská vláda, predstavuje účelové tvrdenie, na ktoré by Všeobecný súd nemal brať ohľad. Pokiaľ ide o odkaz na článok 6 ods. 5 dodatkového protokolu k Ženevským dohovorom z 12. augusta 1949 o ochrane obetí ozbrojených konfliktov nemajúcich medzinárodný charakter (dodatkový protokol II) z 8. júna 1977, tento odkaz nie je relevantný.
- 52 Komisia, ako aj ostatní vedľajší účastníci konania spochybňujú relevantnosť alebo dôvodnosť odkazov žalobkyne na rozsudky Rechtbank's-Gravenhague a Tribunale di Napoli.
- 53 Je jasné, že otázka, či má daný útok teroristickú povahu, nezávisí od politickej príčiny, v mene ktorej k tomuto útoku došlo, ale použitých prostriedkov a metód. Právo ozbrojených konfliktov nestanovuje výnimku zo zákazu teroristických činov a žiadne pravidlo humanitárneho práva nezakazuje prijatie opatrení, akým je zmrazenie finančných prostriedkov, ktorých cieľom je ukončiť financovanie terorizmu bez ohľadu na to, kde k nemu dôjde.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 54 Týmto žalobným dôvodom žalobkyňa v podstate tvrdí, že v prípade, o aký ide vo veci samej, teda podľa nej v prípade ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva sa na prípadné neoprávnené činy spáchané v rámci tohto konfliktu uplatní len toto právo, a nie právo, ktorým sa spravuje boj proti terorizmu a jeho potlačanie. Žalobkyňa tvrdí, že je oslobodzovacím hnutím, ktoré vedie ozbrojený konflikt proti „utláčateľskej vláde“. Jej zápis do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov predstavuje porušenie zásady nezasahovania z oblasti medzinárodného humanitárneho práva a Rada sa dopustila pochybenia, keď na ňu uplatnila ustanovenia práva Únie týkajúce sa terorizmu.
- 55 Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení uvádza rôzne odkazy na texty medzinárodného práva a práva Únie.
- 56 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, však uplatniteľnosť medzinárodného humanitárneho práva na situáciu ozbrojeného konfliktu a činy, ku ktorým došlo v rámci neho, neznamená, že sa na tieto činy neuplatní právna úprava týkajúca sa terorizmu. To platí, tak pokiaľ ide o ustanovenia práva Únie uplatnené v prejednávacom prípade, najmä spoločnú pozíciu 2001/931 a nariadenie č. 2580/2001, ako aj o medzinárodné právo, ktoré uvádza žalobkyňa.

- 57 Pokiaľ ide v prvom rade o právo Únie, treba uviesť, že existencia ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva nevyklučuje, aby sa na prípadné teroristické činy spáchané v tomto rámci uplatnili ustanovenia práva Únie týkajúce sa terorizmu.
- 58 Na jednej strane spoločná pozícia 2001/931 totiž nijako nerozlišuje, pokiaľ ide o jej pôsobnosť, podľa toho, či dotknutý čin je alebo nie je spáchaný v rámci ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva. Na druhej strane, ako správne uvádza Rada, cieľmi Únie a jej členských štátov je boj proti terorizmu bez ohľadu na jeho prípadnú formu, v súlade s cieľmi platného medzinárodného práva.
- 59 Najmä s cieľom vykonať na úrovni Únie rezolúciu Bezpečnostnej rady 1373 (2001) z 28. septembra 2001, ktorá potvrdzuje „nevyhnutnosť boja všetkými prostriedkami v súlade s Chartou Organizácie Spojených národov proti ohrozeniu medzinárodného mieru a bezpečnosti, ktoré predstavujú teroristické činy“, a žiada členské štáty, aby „doplnili medzinárodnú spoluprácu prijatím dodatočných opatrení, aby na svojom území všetkými dovolenými prostriedkami predchádzali a zamedzili financovaniu a príprave teroristických činov“, Rada prijala spoločnú pozíciu 2001/931 (pozri odôvodnenia 5 až 7 tejto spoločnej pozície), a následne v súlade s touto spoločnou pozíciou prijala nariadenie č. 2580/2001 (pozri odôvodnenia 3, 5 a 6 tohto nariadenia).
- 60 V druhom rade, pokiaľ ide o medzinárodné právo, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, treba uviesť, že okrem skutočnosti, že ozbrojený konflikt môže nesporne viesť k činom, ktoré svojou povahou zodpovedajú teroristickým činom, medzinárodné humanitárne právo výslovne označuje tieto skutky za „teroristické činy“, ktoré sú v rozpore s týmto právom.
- 61 Ženevský dohovor z 12. augusta 1949 o ochrane civilných osôb počas vojny vo svojom článku 33 výslovne uvádza, že každý teroristický čin sa zakazuje. V rovnakom zmysle dodatkové protokoly I a II k Ženevským dohovorum z 12. augusta 1949 o ochrane obetí medzinárodných ozbrojených konfliktov a konfliktov nemajúcich medzinárodný charakter z roku 1977, ktorých cieľom je zabezpečiť lepšiu ochranu týchto obetí, stanovujú, že teroristické činy sa zakazujú v každom momente a na každom mieste (článok 4 ods. 2 dodatkového protokolu II) a zakazujú sa násilné činy alebo hrozby násilia, ktorých základným cieľom je šíriť teror medzi civilným obyvateľstvom (článok 51 ods. 2 dodatkového protokolu I, a článok 13 ods. 2 dodatkového protokolu II).
- 62 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že medzinárodné humanitárne právo výslovne upravuje a odsudzuje páchanie teroristických činov účastníkmi ozbrojených konfliktov ako také.
- 63 Okrem toho je potrebné dodať, že existencia ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva zjavne nevyklučuje, aby sa v prípade teroristického činu spáchaného v rámci tohto konfliktu uplatnili na porušenia vojnového práva okrem ustanovení uvedeného humanitárneho práva aj ustanovenia medzinárodného práva, ktoré sa výslovne týkajú terorizmu.
- 64 Medzinárodný dohovor o potláčaní financovania terorizmu, podpísaný v New Yorku 9. decembra 1999 (ďalej len „Newyorský dohovor z roku 1999“) obsahuje výslovnú úpravu páchania teroristických činov v rámci ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného práva. Vo svojom článku 2 ods. 1 písm. b) odsudzuje „každý čin, ktorého cieľom je usmrtiť alebo vážne zraniť civilnú osobu, alebo akúkoľvek inú osobu, ktorá sa priamo nezúčastňuje na vojenských útokoch v situácii ozbrojeného konfliktu, pokiaľ účelom tohto činu vyplývajúcim z jeho povahy alebo kontextu je vážne zasaďovať obyvateľstvo, alebo naliehať na vládu alebo medzinárodnú organizáciu, aby vykonala alebo sa zdržala vykonania akéhokoľvek činu“.
- 65 Tento dohovor potvrdzuje, že aj v rámci ozbrojeného konfliktu v zmysle medzinárodného humanitárneho práva môže dôjsť k teroristickým činom, ktoré možno odsúdiť ako také a nielen ako vojnové zločiny. Medzi tieto činy patria aj tie skutky, ktorých cieľom je usmrtiť alebo vážne zraniť civilné osoby.

- 66 Tvrdenie žalobkyne v opačnom zmysle, podľa ktorého článok 2 ods. 1 písm. b) Newyorského dohovoru z roku 1999 z pôsobnosti tohto dohovoru vylučuje akýkoľvek čin namierený proti osobám, „ktoré sa priamo zúčastňujú na vojenských útokoch v situácii ozbrojeného konfliktu“, nijako nespochybňuje toto konštatovanie.
- 67 Žalobkyňa teda nesprávne tvrdí, že v medzinárodnom práve sú pojmy ozbrojený konflikt a terorizmus nezlučiteľné.
- 68 Pokiaľ ide o prípadnú okolnosť, že teroristické činy páchajú „bojovníci za slobodu“ alebo oslobodzovacie hnutia zapojené do ozbrojeného konfliktu proti „utláčateľskej vláde“, z predchádzajúcich úvah takisto vyplýva, že je irelevantná. Takáto výnimka zo zákazu teroristických činov v ozbrojených konfliktoch nemá žiadny základ v práve Únie, a dokonca ani v medzinárodnom práve. Ani jedno z týchto práv pri odsúdení teroristických činností nestanovuje žiadny rozdiel podľa povahy činu a cieľov, ktoré sleduje.
- 69 Pokiaľ ide o odkaz žalobkyne na zásadu nezasahovania, ktorú podľa nej Rada porušila tým, že ju zapísala do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov, je opodstatnené uviesť, že táto zásada medzinárodného obyčajového práva, nazývaná aj zásada nezasahovania, vychádza z práva každého suverénneho štátu spravovať svoje záležitosti bez vonkajšieho zásahu a dopĺňa zásadu zvrchovanej rovnosti štátov [rozsudky Medzinárodného súdneho dvora, Vojenské a polovojské činnosti v Nikarague a proti nej (Nikaragua/Spojené štáty americké), z 26. novembra 1984, o právomoci a prípustnosti, Zbierka Medzinárodného súdneho dvora 1984, s. 392, bod 73; a z 27. júna 1986, o veci samej, Zbierka Medzinárodného súdneho dvora 1986, s. 96, bod 202]. Ako uvádza Rada, táto zásada medzinárodného práva je stanovená v prospech suverénnych štátov a nie v prospech skupín alebo hnutí. Zápis hnutia do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov, hoci ide o oslobodzovacie hnutie, v situácii ozbrojeného konfliktu so suverénnym štátom, z dôvodu zapojenia sa tohto hnutia do terorizmu teda nepredstavuje, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, porušenie zásady nezasahovania.
- 70 Okrem toho tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého zasahovanie Únie vyplýva z diskriminačnej povahy pozície Únie spočívajúcej v prijatí obmedzujúcich opatrení len voči žalobkyňi, a nie voči Srílanskej demokratickej socialistickej republike, nemožno prijať.
- 71 Oprávnenosť opatrení, ktoré Rada prijala voči skupine na základe spoločnej pozície 2001/931, závisí od otázky, či táto inštitúcia vo svojom rozhodnutí splnila podmienky a požiadavky definované v tejto spoločnej pozícii, a nie od toho, či by ostatní účastníci mohli prípadne byť predmetom obmedzujúcich opatrení. Cieľom spoločnej pozície 2001/931 a jej uplatnenia Radou nie je určiť, kto je v konflikte medzi štátom a skupinou oprávnený a kto nie, ale bojovať proti terorizmu. V tejto súvislosti vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorá je priznaná inštitúciám Únie v oblasti správy vonkajších vzťahov Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. októbra 1982, Faust/Komisia, 52/81, Zb., EU:C:1982:369, bod 27; zo 16. júna 1998, Racke, C-162/96, Zb., EU:C:1998:293, bod 52, a z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Zb., EU:C:2007:547, bod 40; uznesenie zo 6. septembra 2011, Mugraby/Rada a Komisia, T-292/09, EU:T:2011:418, bod 60), nie je na účely predmetného sporu potrebné skúmať, či voči Srílanskej demokratickej socialistickej republike mohli byť prijaté obmedzujúce opatrenia podľa práva Únie. V každom prípade, aj za predpokladu, že sa Srílanská demokratická socialistická republika dopustila činov, ktoré môžu viesť ku kritike a odôvodniť akt Únie, treba uviesť, že zásada rovnosti zaobchádzania sa musí zosúladiť so zásadou zákonnosti, podľa ktorej sa žiadna osoba nemôže vo svoj prospech odvolávať na nepravosť, ktorú utrpela druhá osoba (rozsudky z 9. júla 2009, Melli Bank/Rada, T-246/08 a T-332/08, Zb., EU:T:2009:266, bod 75, a zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, Zb., EU:T:2009:401, body 56 a 59).
- 72 Žalobkyňa rovnako nesprávne, s cieľom spochybniť uplatniteľnosť nariadenia č. 2580/2001 na teroristické činy spáchané v súvislosti s ozbrojeným konfliktom, uvádza rámcové rozhodnutie Rady 2002/475/SVV z 13. júna 2002 o boji proti terorizmu (Ú. v. ES L 164, s. 3; Mim. vyd. 19/006, s. 18)

a konkrétne odôvodnenie 11 tohto rámcového rozhodnutia, podľa ktorého sa týmto rozhodnutím „neriadia akcie ozbrojených síl počas ozbrojených konfliktov, ktoré sa riadia medzinárodným humanitárnym právom v zmysle týchto podmienok podľa tohto práva, a ani akcie ozbrojených síl štátu pri výkone jeho oficiálnych funkcií, pokiaľ sa riadia inými pravidlami medzinárodných právnych predpisov“. Žalobkyňa dodáva, že rámcové rozhodnutie 2002/475 sprevádzalo vyhlásenie Rady, ktoré z pôsobnosti tohto rozhodnutia výslovne vylučovalo ozbrojený odpor – aký viedli rôzne európske odporové hnutia v čase druhej svetovej vojny.

- 73 Na jednej strane nariadenie č. 2580/2001 nebolo prijaté podľa rámcového rozhodnutia 2002/475, ktoré sa týka trestného práva, ale podľa spoločnej pozície 2001/931. Rámcové rozhodnutie 2002/475 teda nemôže určovať rozsah nariadenia č. 2580/2001.
- 74 Na druhej strane spoločná pozícia 2001/931, rovnako ako rezolúcia Bezpečnostnej rady 1373 (2001), ktorú vykonáva na úrovni Únie, neobsahuje žiadne ustanovenie porovnateľné s odôvodnením 11 rámcového rozhodnutia 2002/475.
- 75 Z toho vyplýva, že odkaz žalobkyne na rámcové rozhodnutie 2002/475 a vyhlásenie Rady sprevádzajúce toto rámcové rozhodnutie nie je relevantný.
- 76 Navyše je podľa vzoru Komisie vhodné domnievať sa, že skutočnosť, že sa v spoločnej pozícii 2001/931 nenachádza odôvodnenie porovnateľné s odôvodnením 11 rámcového rozhodnutia 2002/475, treba o to viac vykladať ako predstavujúce vôľu Rady nestanovovať žiadnu výnimku z uplatnenia ustanovení Únie, pokiaľ ide o zabránenie terorizmu prostredníctvom boja proti jeho financovaniu. Táto neexistencia výnimky je v súlade s Newyorským dohovorom z roku 1999, ktorý takisto neobsahuje žiadne ustanovenie podobné tomu, ktoré je obsiahnuté v odôvodnení 11 rámcového rozhodnutia 2002/475.
- 77 Pokiaľ ide o odkaz žalobkyne na odporúčanie Európskeho parlamentu o úlohe Únie v boji proti terorizmu [2001/2016 (INI)] [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES 2002 C 72 E, s. 135), je opodstatnené uviesť, že sa týka dokumentu, ktorý nemá záväznú povahu. Navyše toto odporúčanie nezveruje oslobodeneckým hnutiam právomoc páchať teroristické činy. V odôvodnení tohto odporúčania Parlament len rozlišuje medzi teroristickými činmi spáchanými v rámci Únie – ktorej členské štáty sú právnymi štátmi – a „činmi odporu v tretích štátoch proti štátnym zriadeniam, ktoré samy osebe používajú teroristické metódy“.
- 78 Pokiaľ ide o odkaz žalobkyne na článok 6 ods. 5 dodatkového protokolu II k Ženevským dohovorom z 12. augusta 1949 (pozri bod 61 vyššie), tento odkaz je irelevantný. Toto ustanovenie, podľa ktorého „po skončení nepriateľských akcií sa budú orgány verejnej moci snažiť vyhlásiť amnestiu v čo najširšej možnej miere pre osoby, ktoré sa zúčastnili na ozbrojenom konflikte“, sa totiž týka trestných stíhaní, ktoré môže dotknutá vláda začať najmä voči členom ozbrojených skupín, ktoré voči nej vstúpili do ozbrojeného konfliktu, hoci nariadenie č. 2580/2001 sa netýka začatia takého trestného stíhania ani udelenia trestných sankcií, ale skôr prijatia preventívnych opatrení zo strany Únie v oblasti terorizmu.
- 79 Čo sa týka výrazu „definovaný ako trestný čin podľa vnútroštátnych právnych predpisov“ uvedeného v článku 1 ods. 3 spoločnej pozície 2001/931, z ktorého žalobkyňa odvodzuje, že Únia vo svojej spoločnej pozícii uznala imunitu voči opatreniam, ktorými sa zmrazujú finančné prostriedky v prípade povolených vojenských akcií, treba konštatovať, že tento výraz sa v skutočnosti týka imunity bojovníkov v ozbrojených konfliktoch, pokiaľ ide o povolené vojenské činy, ktorú dodatkové protokoly I a II (pozri bod 61 vyššie) uvádzajú v znení podobnom nasledujúcemu: nikoho nemožno odsúdiť za činy alebo opomenutia, ktoré nie sú deliktom podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva, ktoré sa na ne uplatňovali v čase, keď boli spáchané [článok 75 ods. 4 písm. c) dodatkového protokolu I a článok 6 ods. 2 písm. c) dodatkového protokolu II].

- 80 Prítomnosť tohto výrazu v spoločnej pozícii 2001/931 teda nič nemení na skutočnosti, že nariadenie č. 2580/2001 sa uplatňuje na teroristické činy, ktoré vždy predstavujú, pokiaľ sú spáchané v rámci ozbrojených konfliktov, neoprávnené vojenské akcie.
- 81 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, že nariadenie č. 2580/2001 sa uplatňuje na teroristické činy spáchané v rámci ozbrojených konfliktov.
- 82 Žalobkyňa sa teda nemôže odvolávať na existenciu údajného ozbrojeného konfliktu, ktorý má so srílanskou vládou, na to, aby vylúčila, že sa na ňu uplatní spoločná pozícia 2001/931, pokiaľ ide o teroristické činy, ktorých sa dopustila v tomto rámci.
- 83 Tento žalobný dôvod sa teda musí zamietnuť.

O treťom žalobnom dôvode založenom na neexistencii rozhodnutia, ktoré by prijal príslušný orgán

Tvrdenia účastníkov konania

- 84 Žalobkyňa uvádza, že odôvodnenie napadnutých nariadení obsahuje, okrem zoznamu útokov, ktoré sú jej vytýkané, odkazy na britské a indické rozhodnutia. Tvrdí, že žiadny z týchto prvkov odôvodnenia nemôže predstavovať rozhodnutie príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931.
- 85 Pokiaľ ide, po prvé, o zoznam útokov pripisovaných žalobkyňi, je podľa nej jasné, že nepredstavuje rozhodnutie príslušného orgánu. To však nebráni jej tvrdeniu, že tento zoznam a vytýkané útoky, ktoré obsahuje, nie sú ničím podložené, a teda nemôžu byť základom pre zachovanie žalobkyne na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov.
- 86 Pokiaľ ide, po druhé, o britské rozhodnutia uvedené v odôvodnení napadnutých nariadení, podľa žalobkyne nejde o rozhodnutia príslušných orgánov. Vzhľadom na to, že tieto rozhodnutia neobsahujú odsúdenie za činy, ktoré by boli relevantné v kontexte spoločnej pozície 2001/931, môžu slúžiť ako právny základ len vtedy, ak sa týkajú začatia vyšetrovaní alebo trestných stíhaní a ak sú založené na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách. Tak to však nie je v prípade britských rozhodnutí, ktoré sú skôr správnymi ako trestnými rozhodnutiami o označení žalobkyne ako teroristu a o zmrazení jej finančných prostriedkov. Len rozhodnutia prijaté v rámci trestných konaní možno použiť ako základ rozhodnutia o zapísaní do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov. Jediný prípad, kedy bolo netrestné rozhodnutie prijaté ako základ zaradenia do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov, je prípad rozhodnutí Bezpečnostnej rady uvedených v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.
- 87 Žalobkyňa dodáva, že dotknuté britské orgány nie sú príslušnými orgánmi, keďže žiadny z nich nie je súdnym orgánom, a to napriek tomu, že v Spojenom kráľovstve existujú súdne orgány, ktoré sú príslušné v oblasti, ktorej sa týka článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.
- 88 Subsidiárne, v prípade, že by sa Všeobecný súd domnieval, že britské rozhodnutia zodpovedajú začatiu vyšetrovania alebo trestným stíhaniam, alebo odsúdeniu za teroristický čin, žalobkyňa tvrdí, že tieto rozhodnutia nie sú založené na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách. V tomto ohľade dôvodové správy napadnutých nariadení nespresňujú, aké sú základy týchto britských rozhodnutí. Žalobkyňa pripomína, že k jej zaradeniu zo strany britských orgánov nedošlo individuálne, ale „kolektívne“ spolu s 20 inými skupinami.
- 89 Pokiaľ ide, po tretie, o indické rozhodnutia, žalobkyňa sa v podstate domnieva, že vzhľadom na zásadu lojálnej spolupráce len rozhodnutia vnútroštátneho orgánu členského štátu možno, avšak s výnimkou rozhodnutí Bezpečnostnej rady, považovať za rozhodnutia príslušných orgánov. Opačný výklad by viedol k neúspechu systému sankcií Únie tým, že by „podkopal“ prvoradú úlohu členských štátov

- a viedol Radu k tomu, aby dôverovala informáciám pochádzajúcim od tretích štátov, ktoré nezaväzuje zásada lojálnej spolupráce, a u ktorých by nemohla predpokladať, že ich rozhodnutia rešpektujú normy Únie, pokiaľ ide o ochranu práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu.
- 90 Subsidiárne, v prípade, že by sa Všeobecný súd domnieval, že Rada mohla vychádzať z rozhodnutia orgánu tretieho štátu, žalobkyňa tvrdí, že dotknuté indické rozhodnutia nemožno považovať za rozhodnutia príslušných orgánov. Rovnako ako britské rozhodnutia sa nerovnajú začiatku vyšetrovania alebo trestného stíhania ani odsúdeniam a existujú indické orgány príslušné v oblasti terorizmu.
- 91 Okrem toho, hoci indické právo stanovuje, že každé združenie vyhlásené za nedovolené posúdi súd, aby rozhodol o opodstatnenosti tohto vyhlásenia, status žalobkyne údajne nikdy súd neposudzoval a dôvody rozhodnutí zachovať žalobkyňu na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, ktoré prijala Únia, neuvádzajú nič v tomto zmysle, ani žiadny iný dôkaz, ktorý by preukazoval, že rozhodnutia indickej vlády sú rozhodnutiami prijatými príslušným orgánom v zmysle spoločnej pozície 2001/931.
- 92 V ešte podpornejšom zmysle v prípade, že by sa Všeobecný súd domnieval, že indické rozhodnutia predstavujú začatie vyšetrovaní alebo trestných stíhaní, alebo odsúdenia za teroristický čin, žalobkyňa tvrdí, že tieto rozhodnutia nie sú založené na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách. V tomto ohľade dôvodové správy napadnutých nariadení nijako nespresňujú, aké sú základy týchto indických rozhodnutí. Rada nemôže jednoducho uviesť rozhodnutia vnútroštátnych orgánov bez toho, aby zaručila, že predstavujú rozhodnutia v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. To platí ešte viac, pokiaľ ide o rozhodnutie prijaté štátom, ktorý nie je členským štátom Únie.
- 93 Napokon, indické orgány nemožno považovať za dôveryhodný zdroj informácií, keďže v konflikte medzi žalobkyňou a srílanskou vládou nezaujali „nestranný postoj“.
- 94 Žalobkyňa uvádza, že tvrdenie žalovanej, podľa ktorého musí pred vnútroštátnymi orgánmi spochybníť skutočnosti prevzaté v odôvodnení rozhodnutí o jej ponechaní na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, neuznáva, že samotná Rada neuvádza dôvody, pre ktoré v uvedených vnútroštátnych rozhodnutiach boli dané skutočnosti preskúmané a pripísané jej. Tvrdenie, podľa ktorého Rada nemá dodatočný dôkaz, ktorý by predložila na preukázanie toho, že opatrenie Únie malo správny a nie trestný charakter, je nepodložené. Okrem toho žalobkyňa nemôže byť povinná začať konanie v každom z vnútroštátnych právnych poriadkov, v ktorom boli prijaté rozhodnutia, na základe ktorých Rada založila svoje vlastné rozhodnutie.
- 95 Rada podporovaná vedľajšími účastníkmi konania namieta proti tvrdeniam žalobkyne.
- 96 Pokiaľ ide o zoznam útokov prevzatý v odôvodnení rozhodnutí o zachovaní žalobkyne na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, Rada nesúhlasí s tvrdením, že treba, aby poskytla viac dôkazov týkajúcich sa pripísania týchto činov žalobkyňi. Rada tvrdí, že ak chce žalobkyňa spochybníť vecnú správnosť skutočností, ktoré sú jej vytýkané, musí tak urobiť pred vnútroštátnymi orgánmi štátov, ktoré voči nej pôvodne prijali opatrenia.
- 97 Pokiaľ ide o britské rozhodnutia, Rada spochybňuje tvrdenie, podľa ktorého nepredstavujú rozhodnutia príslušných orgánov z dôvodu, že sa nimi nezačína vyšetrovanie ani trestné stíhanie alebo že nie sú založené na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách. Takisto namieta proti tvrdeniu založenému na tom, že dotknuté britské orgány nie sú súdnymi orgánmi. Tvrdí, že spoločná pozícia 2001/931 nevyžaduje, aby malo vnútroštátne rozhodnutie trestnú povahu. Pokiaľ ide o posúdenia dôkazov a indícií, na ktorých je založené vnútroštátne rozhodnutie, zásada lojálnej spolupráce obsahuje požiadavku, aby sa Rada v najvyššej možnej miere opierala o posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu, pričom hlavný zreteľ by mala prikladať svojmu vnímaniu a vyhodnoteniu rizika, že ak by

nedošlo k zmrazeniu finančných prostriedkov, dotknuté finančné prostriedky by mohli byť použité na financovanie terorizmu. Okolnosť, že vnútroštátny orgán je správnym a nie trestným orgánom, nie je podľa Rady rozhodujúca.

- 98 Presnejšie, pokiaľ ide o rozhodnutie Secretary of State for the Home Department (minister vnútra, Spojené kráľovstvo, ďalej len „Home Secretary“) z 29. marca 2001, Rada pripomína, že Všeobecný súd už mal možnosť rozhodnúť, že ide o rozhodnutie príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931. Rada pripomína, že toto rozhodnutie Home Secretary prijal na základe § 3 ods. 3 písm. a) UK Terrorism Act 2000, ktorý mu priznáva právomoc, po schválení Parlamentom, zakázať každú organizáciu, ktorú považuje za „zapojenú do terorizmu“.
- 99 Toto rozhodnutie Home Secretary samo osebe postačuje ako základ rozhodnutí Rady, pričom nie je potrebné skúmať rozhodnutie UK Treasury (minister financií, Spojené kráľovstvo, ďalej len „UK Treasury“) zo 6. decembra 2001 o zmrazení finančných prostriedkov, ktoré je uvedené v odôvodnení z 15. novembra 2010, ktoré bolo podkladom pre vykonávacie nariadenie č. 83/2011 a neskôr bolo vynechané, keďže v Spojenom kráľovstve už neexistovalo iné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov. Rada pripomína, že obsah tohto rozhodnutia bol neskôr prevzatý v nasledujúcom rozhodnutí zo 7. októbra 2009, ktoré má rovnakú povahu a rovnaké účinky ako zmrazenie finančných prostriedkov, a domnieva sa, že toto rozhodnutie je rovnako ako rozhodnutie Home Secretary rozhodnutím príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931.
- 100 Vo veci rozhodnutia prijatého indickou vládou v roku 1992 o základoch indického Unlawful Activities Act (zákona o nelegálnych činnostiach) z roku 1967 v znení zmien a doplnení z roku 2004, Rada tvrdí, že má právomoc na zmrazenie finančných prostriedkov na základe rozhodnutí prijatých príslušnými orgánmi tretieho štátu, buď na návrh členského štátu v tomto zmysle po prvom preskúmaní daného prípadu, alebo na návrh samotného dotknutého tretieho štátu. Rada uvádza, že sa vtedy ubezpečuje, že dotknuté rozhodnutia boli prijaté s ohľadom na základné zásady, ktorými sa spravuje ochrana ľudských práv, právny štát, zásada prezumpcie neviny, právo na spravodlivý proces a právo nebyť súdený alebo odsúdený dvakrát za ten istý zločin alebo prečin. Tak to bolo v prejednávanom prípade.
- 101 Vo svojej duplike sa Rada, ktorá v podstate zachováva svoje stanovisko, odvoláva, pokiaľ ide o britské rozhodnutia, na informácie poskytnuté Spojeným kráľovstvom v jeho vyjadrení vedľajšieho účastníka. Dodáva, že sa oboznámila s nasledujúcimi informáciami, podľa ktorých sa na žalobkyňu aj naďalej bez prerušenia vzťahovali zakazujúce opatrenia indických orgánov: v poradí posledné rozhodnutie nadobudlo účinnosť na dva roky 14. mája 2010 a bolo súdne potvrdené 12. novembra 2010. Žalobkyňa zostala teda naďalej uvedená ako teroristická organizácia na zozname v Indii.
- 102 Spojené kráľovstvo vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka tvrdí, že rozhodnutia Home Secretary a UK Treasury zjavne splňajú podmienky potrebné na to, aby mohli byť kvalifikované ako príslušné orgány. Pokiaľ ide o indické rozhodnutie, Spojené kráľovstvo sa prikláňa k stanovisku Rady, podľa ktorého toto rozhodnutie musí byť kvalifikované ako rozhodnutie príslušného orgánu.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 103 Okrem svojej prvej pripomienky, ktorá je správna, podľa ktorej zoznam činov uvedený v úvode odôvodnenia napadnutých nariadení nepredstavuje rozhodnutie príslušného orgánu, žalobkyňa tvrdí, že britské a indické rozhodnutia uvedené v odôvodnení napadnutých nariadení nie sú rozhodnutiami príslušných orgánov v zmysle článku 1 ods. 4 druhého pododseku spoločnej pozície 2001/931.
- 104 Pokiaľ ide o všeobecnú námietku, podľa ktorej dotknuté britské a indické orgány nie sú príslušnými orgánmi, pretože nie sú súdnymi orgánmi, pričom v týchto krajinách existujú súdne orgány príslušné v oblasti terorizmu, je potrebné ju zamietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov.

- 105 Všeobecný súd už mal príležitosť rozhodnúť, v prípade rozhodnutia holandského správneho orgánu [nariadenie o sankciách v oblasti terorizmu („Sanctieregeling“), prijatého holandskými ministrami zahraničných vecí a financií], že okolnosť, že toto rozhodnutie predstavovalo správne rozhodnutie a nie súdne, nebola sama osebe rozhodujúca, keďže samotné znenie článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 výslovne stanovovalo, že aj nesúdny orgán možno kvalifikovať ako príslušný orgán v zmysle tohto ustanovenia (rozsudok z 9. septembra 2010, Al-Aqsa/Rada, T-348/07, Zb., EU:T:2010:373, bod 88, ďalej len „rozsudok Al-Aqsa T-348/07“). Vo svojom rozsudku, ktorým sa rozhodlo o odvolaní proti rozsudku Al-Aqsa T-348/07, už citovaný (EU:T:2010:373), Súdny dvor v podstate potvrdil, že Sanctieregeling mohlo byť považované za rozhodnutie príslušného orgánu (rozsudok z 15. novembra 2012, Al-Aqsa/Rada, C-539/10 P a C-550/10 P, Zb., EU:C:2012:711, body 66 až 77, ďalej len „rozsudok Al-Aqsa C-539/10 P“).
- 106 Vo svojom skoršom rozsudku, týkajúcom sa rozhodnutia Home Secretary, Všeobecný súd zastával názor, že toto rozhodnutie bolo vzhľadom na rozhodujúcu vnútroštátnu úpravu zjavne rozhodnutím príslušného vnútroštátneho orgánu zodpovedajúce definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 (rozsudok z 23. októbra 2008, People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, Zb., EU:T:2008:461, body 144 a 145, posledná veta, ďalej len „rozsudok PMOI T-256/07“; v tomto zmysle pozri tiež rozsudok Al-Aqsa T-348/07, už citovaný v bode 105 vyššie, EU:T:2010:373, bod 89 *in fine*).
- 107 Hoci takto článok 1 ods. 4 druhý pododsek spoločnej pozície 2001/931 uprednostňuje rozhodnutia pochádzajúce od súdnych orgánov, nijako nevyklučuje zohľadnenie rozhodnutí vydaných správnymi orgánmi, pokiaľ tieto orgány skutočne majú podľa vnútroštátneho práva právomoc na prijímanie obmedzujúcich rozhodnutí voči zoskupeniam zapojeným do terorizmu, a okrem toho tieto orgány, hoci sú len správnymi orgánmi, možno považovať za „rovnocenné“ súdnym orgánom.
- 108 Okolnosť, ktorú namieta žalobkyňa, že britské a indické súdy majú právomoc v oblasti potlačania terorizmu, teda neznamená, že Rada nemohla zohľadniť rozhodnutia vnútroštátneho správneho orgánu povereného prijímaním obmedzujúcich opatrení v oblasti terorizmu.
- 109 V tomto ohľade je vhodné podotknúť, že žalobkyňa netvrdí, že rozhodnutia prijaté dotknutými britskými a indickými orgánmi by boli prijaté orgánmi, ktoré podľa vnútroštátneho práva dotknutých štátov nemajú právomoc na tieto účely.
- 110 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že všeobecná námietka žalobkyne (pozri bod 104 vyššie) musí byť zamietnutá.
- 111 Žalobkyňa okrem tohto tvrdí, že vzhľadom na to, že vnútroštátne rozhodnutia uvedené v odôvodnení napadnutých nariadení neobsahujú odsúdenie, môžu byť právnym základom len vtedy, ak sa týkajú začatia vyšetrovaní alebo trestných stíhaní a ak sú založené na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách. Tak to však nie je v prípade týchto vnútroštátnych rozhodnutí, ktoré sú skôr správnymi ako trestnými rozhodnutiami o označení žalobkyne za teroristu a o zmrazení jej finančných prostriedkov. Len rozhodnutia prijaté v rámci trestných konaní možno považovať za základ rozhodnutia o zápise do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov. Jediný prípad netrestného rozhodnutia prijatý ako základ zaradenia do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov, je prípad rozhodnutí Bezpečnostnej rady uvedených v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.
- 112 Prostredníctvom týchto argumentov žalobkyňa v podstate tvrdí, že len trestné rozhodnutia môžu predstavovať rozhodnutia príslušných orgánov v zmysle spoločnej pozície 2001/931. Navyše naznačuje, že samotné rozhodnutia o zaradení na zoznam nemôžu postačovať.
- 113 Treba pripomenúť, že spoločná pozícia 2001/931 nevyžaduje, aby rozhodnutie príslušného orgánu bolo súčasťou trestného konania *stricto sensu*, hoci to tak vo väčšine prípadov bude. S ohľadom na ciele sledované spoločnou pozíciou 2001/931 však musí byť v rámci vykonávania rezolúcie Bezpečnostnej

rady 1373 (2001) predmetom dotknutého vnútroštátneho konania boj proti terorizmu v širšom zmysle. Tieto posúdenia, ktoré Všeobecný súd uskutočnil v rozsudku Al-Aqsa T-348/07, už citovanom v bode 105 vyššie (EU:T:2010:373, body 98 a 100), boli v podstate potvrdené v rozsudku Al-Aqsa C-539/10 P, už citovanom v bode 105 vyššie (EU:C:2012:711, bod 70), v ktorom sa Súdny dvor domnieval, že ochrana dotknutých osôb nie je spochybnená, ak rozhodnutie prijaté vnútroštátnym orgánom nepatrí do rámca konania, ktorého cieľom je uložiť trestné sankcie, ale do rámca konania, ktorého cieľom sú opatrenia preventívnej povahy.

- 114 Všeobecný súd takisto rozhodol, že rozhodnutie o „začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania“ musí byť na účely platného použitia Radou vydané v rámci vnútroštátneho konania, ktorého cieľom je priamo a v prvom rade zaviesť opatrenie preventívneho alebo represívneho charakteru voči dotknutej osobe v rámci boja proti terorizmu a z dôvodu zapojenia dotknutej osoby do teroristických činností. Všeobecný súd spresnil, že túto požiadavku nespĺňa rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu, ktorý rozhoduje len vo vedľajšom alebo incidenčnom konaní o prípadnej účasti dotknutej osoby na takejto činnosti v rámci sporu, ktorý sa napríklad týka práv a povinností občianskoprávnej povahy (rozsudok z 30. septembra 2009, Sison/Rada, T-341/07, Zb., EU:T:2009:372, bod 111, ďalej len „rozsudok Sison T-341/07“).
- 115 V prejednávanej veci treba uviesť, že hoci rozhodnutia prijaté britskými (konkrétne Home Secretary a UK Treasury) a indickými orgánmi v skutočnosti nepredstavujú rozhodnutia o „začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania teroristického činu“ alebo o „odsúdení za tieto činy“ v striktnom zmysle, stále platí, že tieto rozhodnutia vedú k zákazu žalobkyne v Spojenom kráľovstve a zmrazeniu jej finančných prostriedkov, ako aj zákazu žalobkyne v Indii, a teda jasne spadajú do rámca vnútroštátnych konaní, ktorých cieľom je hlavne uloženie opatrení preventívneho alebo represívneho typu voči žalobkyňi z titulu boja proti terorizmu.
- 116 V tomto rozsahu a napriek tomu, čo naznačuje žalobkyňa, okolnosť, že vnútroštátne rozhodnutia dotknuté v prejednávanej veci presne nezodpovedajú zneniu článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, sama osebe nijako neumožňuje vyvodiť záver, že ich Rada nemohla zohľadniť.
- 117 Žalobkyňa teda nesprávne tvrdí, že jediný prípad netrestného rozhodnutia akceptovaného ako základ zaradenia do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov, je prípad rozhodnutí Bezpečnostnej rady uvedených v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Predmetom poslednej vety článku 1 ods. 4 prvého pododseku tejto spoločnej pozície je len ponúknuť Rade možnosť dodatočného určenia, popri tých, ktoré môže uskutočniť na základe rozhodnutí príslušných vnútroštátnych orgánov.
- 118 Nesporne činnosť dotknutých správnych orgánov v konečnom dôsledku vedie k zaradeniu na zoznam. Táto okolnosť však sama osebe neznamená, že tieto orgány nevykonali individuálne posúdenie každej z dotknutých skupín pred jej zaradením na dané zoznamy, ani že tieto posúdenia sú nevyhnutne nezákonné alebo neopodstatnené. Nie je teda dôležité, že činnosť dotknutého orgánu vedie k zaradeniu osôb, skupín alebo subjektov zapojených do terorizmu na zoznam, ale že táto činnosť je vykonávaná spôsobom, ktorý Rade dostatočne zaručuje možnosť založiť na nej svoje vlastné rozhodnutie o zápise na zoznam.
- 119 Vzhľadom na to a bez zreteľa na všeobecné námietky, ktoré boli preskúmané vyššie, je potrebné určiť, či správne orgány dotknuté v prejednávanej veci, konkrétne Home Secretary a UK Treasury na jednej strane a indická vláda na strane druhej, mohli byť považované za príslušné orgány v zmysle spoločnej pozície 2001/931.
- 120 Pokiaľ ide najskôr o Home Secretary, je opodstatnené pripomenúť, že Všeobecný súd už vzhľadom na relevantnú vnútroštátnu právnu úpravu rozhodol, že tento správny orgán predstavuje príslušný orgán v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 (rozsudok PMOI T-256/07, už citovaný v bode 106 vyššie, EU:T:2008:461, bod 144).

- 121 Žalobkyňa okrem všeobecných tvrdení, ktoré už boli uvedené a zamietnuté Všeobecným súdom (pozri body 104 až 118 vyššie), neuvádza žiadne tvrdenie v opačnom zmysle, okrem tvrdenia založeného na tom, že k jej klasifikácii ako teroristickej organizácie v Spojenom kráľovstve došlo súčasne s 20 inými skupinami, a že Dolná snemovňa Spojeného kráľovstva údajne nemala inú možnosť, ako v celom rozsahu prijať alebo odmietnuť zoznam, ktorý jej predložil Home Secretary, pričom nemohla posúdiť každú organizáciu individuálne.
- 122 Z výňatku, predloženého žalobkyňou, z rokovaní Dolnej snemovne z 13. marca 2001 týkajúcich sa návrhu uznesenia, ktorý jej na schválenie predložil Home Secretary 28. februára 2001, vyplýva, že Dolná snemovňa nemala možnosť jednotlivito preskúmať situáciu každej z organizácií uvedených v tomto návrhu uznesenia. Na jednej strane všetci členovia Dolnej snemovne obdržali zhrnutie skutočností, pokiaľ ide o každú z organizácií uvedených na zozname v návrhu uznesenia, čo predpokladá možnosť individuálneho preskúmania Dolnou snemovňou. Na druhej strane sa rokovania Dolnej snemovne mohli skutočne týkať jednotlivých organizácií, najmä pokiaľ ide o „Revolučnú organizáciu zo 17. novembra“. Napokon, pokiaľ ide o okolnosť, že opatrenia predložené Dolnej snemovni na schválenie jej boli prezentované vo forme jedného uznesenia, a nie v počte uznesení zodpovedajúcim počtu dotknutých organizácií, neznamená to, že Dolná snemovňa v skutočnosti nemohla vykonať individuálne preskúmanie, keďže môže v každom prípade slobodne odmietnuť schválenie návrhu uznesenia.
- 123 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že tvrdenia žalobkyne nespochybňujú postavenie Home Secretary ako príslušného orgánu.
- 124 Ďalej, rovnako je to v prípade UK Treasury, orgánu, na ktorý sa Rada v prejednávanej veci odvoláva len v odôvodnení vykonávacieho nariadenia č. 83/2011 a viac v neskorších nariadeniach. Žalobkyňa v prejednaných žalobách neuvádza žiadne osobitné spochybnenie voči postaveniu UK Treasury ako príslušného orgánu, okrem všeobecných tvrdení uvedených v bodoch 104 až 118 vyššie, ktoré už Všeobecný súd zamietol.
- 125 Napokon, pokiaľ ide o indickú vládu, žalobkyňa naopak uvádza podrobné tvrdenia. Domnieva sa hlavne, že vzhľadom na zásadu lojálnej spolupráce, ktorá existuje len medzi Úniou a členskými štátmi, nemožno orgán tretieho štátu uznať ako príslušný orgán v zmysle spoločnej pozície 2001/931.
- 126 Toto zásadné tvrdenie, podľa ktorého orgán tretieho štátu nemožno považovať za príslušný orgán v zmysle spoločnej pozície 2001/931, je potrebné zamietnuť z nasledujúcich dôvodov.
- 127 V prvom rade z odôvodnení 5 a 7 spoločnej pozície 2001/931 vyplýva, že táto spoločná pozícia bola prijatá v rámci a na účely vykonania rezolúcie Bezpečnostnej rady 1373 (2001), v ktorej Bezpečnostná rada rozhodla, že „všetky štáty [mali...] prijať opatrenia na zabránenie toho, aby sa páchali teroristické činy, najmä prostredníctvom zabezpečenia rýchleho upozornenia ostatných štátov výmenou informácií“ [bod 2 písm. b) rezolúcie Bezpečnostnej rady 1373 (2001)], a „poskytovať si vzájomne čo najlepšiu pomoc v trestných vyšetrovaniach a iných konaniach, ktoré sa týkajú financovania teroristických činov alebo ich podpory, vrátane pomoci zameranej na získanie dôkazov, ktoré vlastnia a ktoré sú nevyhnutné na konanie“ [bod 2 písm. f) rezolúcie Bezpečnostnej rady 1373 (2001)]. Bezpečnostná rada vo svojej rezolúcii takisto požiadala „všetky štáty... o výmenu informácií v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom a spoluprácu na správnej a súdnej úrovni s cieľom zabrániť teroristickým činom“ [bod 3 písm. b) rezolúcie Bezpečnostnej rady 1373 (2001)].
- 128 Treba však pripomenúť, ako Súdny dvor už rozhodol, že ak z dôvodu prijatia spoločnej pozície je Únia povinná prijať v rámci Zmluvy opatrenia, ktoré ukladá táto spoločná pozícia, daná povinnosť v sebe zahŕňa, ak ide o vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady prijatej podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, že pri vypracovávaní týchto opatrení Únia riadne prihliada na znenie a ciele dotknutej rezolúcie, ako aj na relevantné povinnosti vyplývajúce z Charty Organizácie Spojených

národov týkajúce sa takéhoto vykonania (rozsudok z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb., EU:C:2008:461, bod 296; pozri tiež rozsudok z 13. marca 2012, Melli Bank/Rada, C-380/09 P, Zb., EU:C:2012:137, bod 55).

- 129 Vzhľadom tak na ciele rezolúcie Bezpečnostnej rady 1373 (2001) týkajúce sa zintenzívnenia boja proti terorizmu na svetovej úrovni prostredníctvom systematickej a úzkej spolupráce všetkých štátov, ako aj na skutočnosť, že spoločná pozícia 2001/931 bola prijatá na vykonanie tejto rezolúcie, tvrdenie žalobkyne uvedené napriek tomu, že táto spoločná pozícia a *priori* neobsahuje žiadne obmedzenie, pokiaľ ide o vnútroštátny pôvod príslušných orgánov, porušuje tak znenie, ako aj cieľ tejto spoločnej pozície, a tým bráni vykonaniu rezolúcie Bezpečnostnej rady na úrovni Únie.
- 130 Okrem toho je potrebné podotknúť, že odôvodnenie 6 nariadenia č. 2580/2001 uvádza, že „toto nariadenie je na úrovni spoločenstva potrebným opatrením, ktoré dopĺňa správne a súdne konania týkajúce sa teroristických organizácií v Európskej únii a v tretích krajinách“.
- 131 V druhom rade je potrebné domnievať sa, že tvrdenie žalobkyne spočíva v nepresnom vnímaní funkcie zásady lojálnej spolupráce v rámci režimu vytvoreného spoločnou pozíciou 2001/931 a prijatím obmedzujúcich opatrení Radou.
- 132 Podľa článku 4 ods. 3 ZEÚ sa vzťahy medzi členskými štátmi a inštitúciami Únie riadia vzájomnými povinnosťami lojálnej spolupráce (rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, bod 94).
- 133 Ako vyplýva z judikatúry, zásada lojálnej spolupráce znamená pre Radu, v rámci uplatnenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, povinnosť spoliehať sa, pokiaľ je to možné, na posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu dotknutého členského štátu, prinajmenšom ak je to súdny orgán, najmä pokiaľ ide o existenciu „závažných a dôveryhodných dôkazov alebo indícií“, na ktorých je rozhodnutie tohto orgánu založené (rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, bod 95).
- 134 Táto zásada sa teda netýka, na rozdiel od tvrdenia žalobkyne, otázky kvalifikácie vnútroštátneho orgánu ako príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931, ale len rozsahu povinností Rady voči rozhodnutiam tohto orgánu, pokiaľ ide o orgán členského štátu.
- 135 V prejednávanej veci teda okolnosť, že zásada lojálnej spolupráce sa uplatňuje len na vzťahy medzi Úniou a členskými štátmi, nevedie k tomu, že orgán členského štátu nemôže byť kvalifikovaný ako príslušný orgán v zmysle spoločnej pozície 2001/931, a že sa Rada nemôže spoliehať na posúdenia tohto orgánu.
- 136 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že hlavné tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého neuplatniteľnosť zásady lojálnej spolupráce vo vzťahoch medzi Úniou a členskými štátmi v podstate znemožňuje, aby bol orgán členského štátu kvalifikovaný ako príslušný orgán, musí byť zamietnuté. Cieľ sledovaný spoločnou pozíciou 2001/931 totiž vedie k opačnému záveru.
- 137 Napriek tomu platí, že ako Všeobecný súd odvodil z ustanovení spoločnej pozície 2001/931, pokiaľ mechanizmus zavedený touto spoločnou pozíciou vedie k tomu, že umožňuje Rade, aby zaradila osobu do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov na základe rozhodnutia prijatého vnútroštátnym orgánom, overenie existencie rozhodnutia vnútroštátneho orgánu zodpovedajúceho definícii podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 sa zdá byť základnou predbežnou podmienkou na to, aby mohla Rada prijať svoje vlastné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov (pozri v tomto zmysle rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, bod 93).

- 138 Táto podmienka, ktorú Všeobecný súd vyvodil v kontexte rozhodnutí prijatých orgánmi členských štátov Únie, sa zdá byť ešte dôležitejšia v prípade rozhodnutí prijatých orgánmi tretích štátov. Na rozdiel od členských štátov totiž mnohé tretie štáty nie sú viazané požiadavkami vyplývajúcimi z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 a žiadny z nich nepodlieha ustanoveniam Charty základných práv Európskej únie.
- 139 Je teda úlohou Rady, aby predtým, ako sa oprie o rozhodnutie orgánu tretieho štátu, starostlivo overila, že relevantná právna úprava tohto štátu zabezpečuje ochranu práva na obhajobu a na účinnú súdnu ochranu, ktorá zodpovedá ochrane zabezpečenej na úrovni Únie. Okrem toho nemôžu existovať dôkazy preukazujúce, že tretí štát v praxi porušuje túto úpravu. V tomto prípade by však existencia právnej úpravy, formálne zodpovedajúcej vyššie uvedeným podmienkam, neumožnila vyvodiť záver o existencii príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931.
- 140 Treba dodať, že bez ekvivalencie medzi úrovňou ochrany zabezpečenou právnou úpravou tretieho štátu a úrovňou ochrany zabezpečenou v rámci Únie predstavuje priznanie postavenia príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931 vnútroštátnemu orgánu tretieho štátu rozdielne zaobchádzanie s osobami, ktorých sa týkajú opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov Únie, podľa toho, či vnútroštátne rozhodnutia, na ktorých sa zakladajú opatrenia, boli prijaté orgánmi tretích štátov alebo orgánmi členských štátov.
- 141 Treba však konštatovať, podobne ako uvádza žalobkyňa, že odôvodnenie napadnutých nariadení neobsahuje žiadnu skutočnosť, ktorá by umožňovala domnievať sa, že Rada vykonala takéto starostlivé overenie úrovne dodržiavania práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu, pokiaľ ide o indickú právnú úpravu. Toto odôvodnenie sa vo vykonávacích nariadeniach č. 83/2011 až 125/2014 obmedzuje na nasledujúce tvrdenia:
- „Vzhľadom na páchanie teroristických činov zo strany [LTTE] a jej účasť na nich, indická vláda zakázala všetky LTTE v roku 1992 na základe Unlawful Activities Act 1967 (zákona o nelegálnych činnostiach z roku 1967) a následne ich zaradila na zoznam teroristických organizácií uvedený v prílohe Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 [zákon (v znení zmien a doplnení) o prevencii nelegálnych činností z roku 2004].
- Rozhodnutia, ktoré boli prijaté voči [LTTE], boli teda prijaté príslušnými orgánmi v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931.“
- 142 Na rozdiel od toho, v prípade britských orgánov, ktoré sú orgánmi členského štátu Únie, Rada po tom, ako uviedla uplatniteľnú právnú úpravu, konštatovala, že rozhodnutia týchto orgánov podliehali opakovanému preskúmaniu vládnu komisiou (piaty odsek odôvodnenia jednotlivých napadnutých nariadení) alebo súdnu preskúmaniu (šiesty odsek odôvodnenia z 25. augusta a 15. novembra 2010). Pokiaľ však ide o indické orgány (tretí štát), neposkytuje žiadne posúdenie úrovne ochrany práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu, ktorá vyplýva z indickej právnej úpravy.
- 143 V tomto ohľade Rada na pojednávaní nepresvedčivo tvrdila, že neexistencia posúdenia úrovne ochrany, pokiaľ ide o indické orgány, vyplývala z toho, že napadnuté nariadenia sa týkali opätovného preskúmania, a nie pôvodného zápisu, ktorý by bol viedol k podrobnejšiemu odôvodneniu zodpovedajúcemu dôslednejšiemu prvotnému posúdeniu indickej právnej úpravy.
- 144 Po prvé tomuto tvrdeniu odporuje osobitné odôvodnenie, pokiaľ ide o britské orgány, vo všetkých po sebe nasledujúcich napadnutých nariadeniach. Po druhé Rada na podporu svojho tvrdenia nepredkladá údajne podrobnejšie odôvodnenie nariadenia o pôvodnom zápise ani netvrdí, a tým menej preukazuje, že ich oznámila žalobkyni. Ak by sa tvrdenie Rady potvrdilo, nasledovalo by minimálne, z dôvodu predloženia odôvodnenia žalobkyni, ktoré v tomto dôsledku nebolo kompletne, porušenie práva na obhajobu. Po tretie treba pripomenúť, že opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov sú napriek ich preventívnej povahe opatreniami, ktoré môžu mať veľmi výrazný negatívny dopad na dotknuté

- osoby a skupiny (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, Komisia/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, Zb., EU:C:2013:518, bod 132 a citovanú judikatúru). Preto tak prijatie, ako aj predĺženie týchto opatrení sa musí zakladať na dostatočne vážnom a výslovnom odôvodnení.
- 145 Pokiaľ ide o vykonávacie nariadenie č. 790/2014 sú dôvody ponechania na zozname doplnené údajmi, že §§ 36 a 37 Unlawful Activities Act 1967 obsahujú ustanovenia týkajúce sa sťažností proti zoznamu a jeho opravy, a že rozhodnutie o zákaze LTTE ako nelegálneho združenia pravidelne kontroluje indický minister vnútra. Rada dodáva, že posledná kontrola sa uskutočnila 14. mája 2012 a že v dôsledku kontroly uskutočnenej súdom zriadeným na základe Unlawful Activities Act 1967 bolo označenie LTTE potvrdené indickým ministrom vnútra 11. decembra 2012. Rada uvádza, že tieto rozhodnutia boli uverejnené oznámením v indickom úradnom vestníku.
- 146 Pokiaľ ide o tretie štáty, vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 138 až 140 vyššie, je najmä úlohou Rady, aby dôsledne overila, že relevantná právna úprava tretieho štátu zabezpečuje ochranu práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu podobnú ochrane zabezpečenej na úrovni Únie. V tomto rámci samotný odkaz na časti legislatívnych ustanovení a na opakovanú kontrolu ministrom vnútra nepostačuje na to, aby mohol byť vyvodený záver o existencii dôsledného preskúmania záruk ponúknutých dotknutým tretím štátom, pokiaľ ide o ochranu práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu.
- 147 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že vzhľadom na odôvodnenie napadnutých nariadení sa nemožno domnievať, že Rada predtým, ako zachovala žalobkyňu na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, dôkladne overila, že dotknutý tretí štát disponuje právnou úpravou zabezpečujúcou dodržiavanie práva na obhajobu, ako aj práva na účinnú súdnu ochranu v rozsahu zodpovedajúcom dodržiavaniu týchto práv na úrovni Únie.
- 148 Je to tak ešte menej v prípade, že odôvodnenie napadnutých nariadení neobsahuje nijaký odkaz na indické ustanovenia, konkrétne Prevention of Terrorism Act (POTA) (zákon o predchádzaní terorizmu). Žalovaná neskôr pred Všeobecným súdom uviedla, že tieto ustanovenia boli rozhodujúce, keďže stanovovali konanie uplatniteľné na zákaz skupín považovaných za porušujúce indické zákony o nelegálnych činnostiach. Tento nedostatok v odôvodnení napadnutých nariadení potvrdzuje neexistenciu dôsledného preskúmania napriek tomu, že bolo mimoriadne dôležité v prípade rozhodnutia orgánov tretích štátov.
- 149 Tento nedostatok dôsledného preskúmania v štádiu prijatia napadnutých nariadení a z toho vyplývajúce porušenie povinnosti odôvodnenia nemožno nahradiť odkazmi a vysvetleniami Rady uskutočnenými prvýkrát pred Všeobecným súdom.
- 150 Napokon je potrebné podotknúť, vzhľadom na úvahy vyjadrené vyššie v bode 139 druhej vete, že ani Rada – ani žiadny z vedľajších účastníkov, ktorý ju podporuje – neodpovedajú na tvrdenia žaloby, prevzaté v replike, podľa ktorých zrušenie POTA v roku 2004 vyplývalo z toho, že tento text viedol k svojvoľným zadržaniam, mučeniu, zmiznutiam a mimosúdnyim popravám, a podľa ktorých legislatívne zmeny, ku ktorým došlo po tomto zrušení, problémy nevyriešili.
- 151 V dôsledku toho, hoci Rada mohla britské orgány uvedené v odôvodnení napadnutých nariadení správne kvalifikovať ako príslušné orgány, nemohlo to tak byť, aspoň pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutých nariadení, v prípade indických orgánov.
- 152 Tomuto žalobnému dôvodu teda treba vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka indických orgánov a zamietnuť ho v rozsahu, v akom sa týka britských orgánov.

- 153 V skúmaní žalôb je potrebné pokračovať tou, ktorá sa týka kritiky žalobkyne namierenej voči prístupu Rady a jej dôvodom na zachovanie žalobkyne na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov a konkrétne preskúmaním kritiky založenej na tom, že skutočnosť, že žalobkyni boli pripísané násilné činy uvedené v odôvodnení napadnutých nariadení, nemá dostatočný právny a skutkový základ.
- 154 Na tieto účely je vhodné preskúmať vo vzájomnej súvislosti štvrtý a šiesty žalobný dôvod spoločne s druhým žalobným dôvodom.

O štvrtom až šiestom žalobnom dôvode, ktoré sú skúmané spoločne s druhým žalobným dôvodom

Tvrdenia účastníkov konania

- 155 Žalobkyňa tvrdí, že na rozdiel od podrobného preskúmania dôsledkov konaní na vnútroštátnej úrovni, aké v každom prípade ukladá článok 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931, Rada založila napadnuté nariadenia ani nie tak na rozhodnutiach príslušných orgánov, ako skôr na zozname činov, ktoré priamo pripísala žalobkyni. Tento zoznam podľa nej nepredstavuje rozhodnutie príslušného orgánu. Pripísanie v ňom obsiahnuté nemá dostatočný právny a skutkový základ (druhý a štvrtý žalobný dôvod). Okrem toho je odôvodnenie napadnutých nariadení príliš neúplné na to, aby žalobkyni umožnilo predložiť účinnú obhajobu a bolo ho možné preskúmať súdom (piaty a šiesty žalobný dôvod).
- 156 Rada podporená vedľajšími účastníkmi konania spochybňuje tvrdenia žalobkyne a tvrdí, že predtým, ako rozhodla ponechať žalobkyňu na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, vykonala podrobné vecné preskúmanie napadnutých nariadení. Čo sa týka výsledku tohto preskúmania, ide o otázku politickej povahy, ktorú musí vyriešiť samotný normotvorca. Rada disponuje širokou mierou voľnej úvahy. Pokiaľ ide o zohľadnenie vývoja konaní na vnútroštátnej úrovni, Rada sa odvoláva na dve žiadosti o výmaz zo zoznamu, ktoré žalobkyňa predložila Home Secretary v roku 2007 a v roku 2009, a ktoré boli zamietnuté. Rada nesúhlasí s tvrdením, že nevzala riadne do úvahy vývoj situácie na Srí Lanke od vojenskej porážky žalobkyne v roku 2009. Domnieva sa, že úplne rešpektovala svoju povinnosť odôvodnenia a nesúhlasí s tvrdením, že bolo porušené právo žalobkyne na obhajobu. Pokiaľ ide o činy pripísané žalobkyni, Rada tvrdí, že je úlohou žalobkyne spochybniť ich na vnútroštátnej úrovni. V prejednáwanej veci tieto činy predstavujú verejne známe súvislosti, ktoré žalobkyňa už dávno vedela, ale spochybnila ich až pred Všeobecným súdom.

Posúdenie Všeobecným súdom

- 157 Po prvé je opodstatnené pripomenúť, že Rada sa po tom, ako na základe rozhodnutí príslušných vnútroštátnych orgánov prijme rozhodnutie o zápise osoby alebo skupiny do zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov, musí pravidelne uistiť, aspoň raz za polrok, že ponechanie dotknutej osoby na spornom zozname je dôvodné.
- 158 Hoci overenie existencie rozhodnutia vnútroštátneho orgánu zodpovedajúceho definícii podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 sa zdá byť základnou podmienkou prijatia pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov Radou, overenie ďalších postupov týkajúcich sa tohto rozhodnutia na vnútroštátnej úrovni sa zdá byť nevyhnutné v kontexte prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov (rozsudky z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, T-228/02, Zb., EU:T:2006:384, bod 117, ďalej len „rozsudok OMPI T-228/02“, a z 11. júla 2007, Sison/Rada, T-47/03, EU:T:2007:207, bod 164). Otázkou, o ktorú ide pri preskúmaní ponechania osoby na spornom zozname, je to, či sa od zaradenia mena tejto osoby do uvedeného zoznamu alebo

od predchádzajúceho preskúmania skutkový stav zmenil takým spôsobom, že už neumožňuje vyvodiť rovnaký záver o zapojení dotknutej osoby do teroristických činností (rozsudok Al-Aqsa C-539/10, už citovaný v bode 105 vyššie, EU:C:2012:711, bod 82).

- 159 Po druhé treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z odôvodnenia vyžadovaného článkom 296 ZFEÚ, ktoré musí byť prispôbené povahe dotknutého aktu, musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce dotknutým osobám pochopiť dôvody prijatia opatrenia a príslušnému súdu preskúmať jeho zákonnosť. Požiadavka uvedenia dôvodov musí byť posudzovaná v závislosti od okolností prípadu, najmä v závislosti od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka (pozri rozsudok OMPI T-228/02, už citovaný v bode 158 vyššie, EU:T:2006:384, bod 141 a citovanú judikatúru).
- 160 V kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa nariadenia č. 2580/2001 musí byť jeho odôvodnenie posudzované najmä s ohľadom na zákonné podmienky uplatnenia tohto nariadenia na konkrétny prípad, tak ako sú uvedené v jeho článku 2 ods. 3 a v odkaze v článku 1 ods. 4 alebo článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 podľa toho, či ide o prvotné rozhodnutie alebo o následné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov (rozsudok OMPI T-228/02, už citovaný v bode 158 vyššie, EU:T:2006:384, bod 142).
- 161 V tejto súvislosti Všeobecný súd nemôže pripustiť, aby sa odôvodnenie mohlo zakladať iba na všeobecnej a stereotypnej formulácii prebratej zo znenia článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 alebo 6 spoločnej pozície 2001/931. V súlade so zásadami pripomenutými vyššie je Rada povinná uviesť skutkové a právne okolnosti, od ktorých závisí legálne odôvodnenie jej rozhodnutia a úvahy, ktoré ju viedli k jeho prijatiu. Odôvodnenie takéhoto opatrenia teda musí uvádzať špecifické a konkrétne dôvody, pre ktoré sa Rada domnieva, že predmetná právna úprava je uplatniteľná na zainteresovanú osobu (pozri rozsudok OMPI T-228/02, už citovaný v bode 158 vyššie, bod 143 a citovanú judikatúru).
- 162 Preto tak odôvodnenie pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, ako aj odôvodnenie následných rozhodnutí sa musí týkať nielen zákonných podmienok uplatnenia nariadenia č. 2580/2001, osobitne existencie vnútroštátneho rozhodnutia prijatého príslušným orgánom, ale aj špecifických a konkrétnych dôvodov, pre ktoré sa Rada pri výkone svojej diskrečnej právomoci domnieva, že dotknutá osoba musí byť predmetom opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov (rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, bod 60).
- 163 Po tretie, čo sa týka preskúmania, ktoré vykonáva Všeobecný súd, tento súd uznal, že Rada disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o podklady, ktoré zohľadní pri prijatí opatrení o ekonomických a finančných sankciách na základe článkov 75 ZFEÚ, 215 ZFEÚ a 352 ZFEÚ, v súlade so spoločnou pozíciou prijatou v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Táto voľná úvaha sa uplatňuje najmä pri posúdení úvah o účelnosti, na ktorých sa takéto rozhodnutia zakladajú (pozri rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, bod 97 a tam citovanú judikatúru). Aj keď Všeobecný súd prizná Rade voľnú úvahu v danej oblasti, neznamená to, že sa musí zdržať preskúmania výkladu relevantných údajov touto inštitúciou. Súd Spoločenstva totiž musí preveriť nielen vecnú správnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súlad, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú súhrn podstatných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. V rámci tohto posúdenia mu však neprináleží nahradiť posúdenie Rady svojím vlastným posúdením (pozri rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, bod 98 a citovanú judikatúru).
- 164 Po štvrté, pokiaľ ide o právny a skutkový základ rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov v oblasti terorizmu, treba pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 sa zoznam týkajúci sa zmrazenia finančných prostriedkov vypracúva na základe presných informácií alebo

skutočností uvedených v spise, ktoré uvádzajú, že príslušný orgán prijal rozhodnutie vo vzťahu k tejto osobe, skupine alebo subjektu bez ohľadu na to, či sa týka podnetu na začatie vyšetrovania alebo trestného stíhania za teroristický čin alebo pokus o spáchanie, účasť alebo napomáhanie takéhoto činu, ktoré je založené na závažných a dôveryhodných dôkazoch alebo indíciách, alebo sa týka odsúdenia za takéto činy.

- 165 Súdny dvor vo svojom rozsudku Al-Aqsa C-539/10 P, už citovanom v bode 105 vyššie, (EU:C:2012:711), pripomenul, že z odkazu na rozhodnutie „príslušného orgánu“, ako aj z formulácie „presné informácie“ a „[závažné a dôveryhodné dôkazy alebo indície]“ v článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 vyplýva, že cieľom tohto článku je chrániť dotknuté osoby tým, že sa zabezpečí, že Rada ich do sporného zoznamu zaradí len v prípade, ak existuje dostatočne silný skutkový základ, a že uvedená spoločná pozícia smeruje k tomu, aby sa tento cieľ dosiahol tým, že sa uplatní požiadavka rozhodnutia prijatého vnútroštátnym orgánom (bod 68 rozsudku). Súdny dvor totiž uviedol, že Únia nemá prostriedky na to, aby sama viedla vyšetrovania, pokiaľ ide o zapojenie určitej osoby do teroristických činov (bod 69 rozsudku).
- 166 Vo svetle predchádzajúcich úvah je potrebné preskúmať odôvodnenie, na ktorom Rada založila napadnuté nariadenia.
- 167 Toto odôvodnenie začína odsekom, v ktorom Rada najskôr opisuje žalobkyňu ako „teroristickú skupinu“ založenú v roku 1976 a bojujúcu za samostatný tamilský štát na severe a východe Srí Lanky, ďalej potvrdzuje, že žalobkyňa spáchala „určitý počet teroristických činov vrátane opakovaných útokov na civilné obyvateľstvo a jeho zastrasovania, častých útokov na vládne ciele, rozvratu politických procesov a politických únosov a vražd“, a napokon vyslovuje názor, že „hoci nedávna vojenská porážka LTTE výrazne oslabil ich štruktúru, pravdepodobným zámerom tejto organizácie je pokračovať v teroristických útokoch na Srí Lanke“ (prvé odseky odôvodnenia napadnutých nariadení).
- 168 Následne Rada zostavila zoznam „teroristických činností“, ktoré podľa nej žalobkyňa vykonávala od augusta 2005 až do apríla 2009 alebo – podľa napadnutých nariadení – až do júna 2010 (druhé odseky odôvodnenia napadnutých nariadení).
- 169 Rada po tom, ako konštatovala, že „na tieto činy sa vzťahuje článok 1 ods. 3 body a), b), c), f) a g) spoločnej pozície 2001/931 a boli spáchané s cieľmi uvedenými v článku 1 ods. 3 [písm.] i) a iii) uvedenej spoločnej pozície“, a že „na [LTTE] sa uplatní článok 2 ods. 3 [písm.] ii) nariadenia č. 2580/2001“ (tretie a štvrté odseky odôvodnenia napadnutých nariadení), uvádza rozhodnutia, ktoré britské a indické orgány prijali voči žalobkyňi v roku 1992, v roku 2001 a v roku 2004 (piate a šieste odseky odôvodnenia vykonávacích nariadení č. 83/2011 až 125/2014), ako aj v roku 2012 (šiesty a siedmy odsek odôvodnenia vykonávacieho nariadenia č. 790/2014).
- 170 Pokiaľ ide o britské rozhodnutia a – výlučne v odôvodnení vykonávacieho nariadenia č. 790/2014 – indické rozhodnutia, Rada sa odvoláva na skutočnosť, že tieto rozhodnutia sú pravidelne revidované a môžu byť predmetom preskúmania alebo odvolania.
- 171 Rada z týchto úvah vyvodzuje záver, že „rozhodnutia, ktoré boli prijaté voči [LTTE], boli teda prijaté príslušnými orgánmi v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931“ (siedme odseky odôvodnenia napadnutých nariadení).
- 172 Rada napokon „konštatuje, že vyššie uvedené rozhodnutia... sú stále účinné a... domnieva sa, že dôvody zápisu [LTTE] do zoznamu [týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov] stále platia“ (ôsme odseky odôvodnenia napadnutých nariadení). Rada z toho vyvodzuje záver, že žalobkyňu treba ponechať na tomto zozname (deviate odseky odôvodnenia napadnutých nariadení).

- 173 Najskôr je potrebné uviesť, že zoznam skutkov zostavený Radou v druhých odsekoch odôvodnenia napadnutých nariadení zohráva rozhodujúcu úlohu pri posúdení možnosti zachovať zmrazenie finančných prostriedkov žalobkyne, keďže na tomto zozname sa zakladá konštatovanie Rady o existencii teroristických činov spáchaných žalobkyňou, žiadny z týchto činov nebol preskúmaný vo vnútroštátnych rozhodnutiach uvedených v piatych a šiestych odsekoch odôvodnenia vykonávacích nariadení č. 83/2011 až 125/2014 a v šiestom a siedmom odseku odôvodnenia vykonávacieho nariadenia č. 790/2014.
- 174 Pokiaľ totiž ide o vykonávacie nariadenia č. 83/2011 až 125/2014, všetky tieto činy nastali až po prijatí vnútroštátnych rozhodnutí uvedených v odôvodnení týchto nariadení. Nemohli teda byť preskúmané v ich rámci.
- 175 Aj keď odôvodnenia vykonávacích nariadení č. 83/2011 až 125/2014 uvádzajú, že v nich uvedené vnútroštátne rozhodnutia zostávajú účinné, neobsahujú žiadny odkaz na neskoršie vnútroštátne rozhodnutia a ešte menej na odôvodnenie týchto rozhodnutí.
- 176 Rada v odpovedi na kritiku žalobkyne v tomto ohľade neuvádza žiadne neskoršie rozhodnutie britských alebo indických orgánov, pri ktorom by mohla preukázať, že ním disponovala v čase prijatia vykonávacích nariadení č. 83/2011 až 125/2014, a z ktorého by konkrétne vyplývalo, že činy uvedené v odôvodnení tieto orgány naozaj preskúmali a rozhodli o nich.
- 177 Pokiaľ ide o britské konanie, Rada sa odvoláva len na rozhodnutia z roku 2001 uvedené v odôvodnení napadnutých nariadení. Rada neuvádza žiadne neskoršie britské rozhodnutie a už vôbec nie odôvodnenie takéhoto rozhodnutia. Navyše uvádza, avšak bez toho, aby poskytla presné informácie o jeho konkrétnom odôvodnení, rozhodnutie UK Treasury zo 7. decembra 2009, ako aj zamietnutia dvoch žiadostí LTTE, podaných v roku 2007 a v roku 2009, ktorých cieľom bolo ich odstránenie z britského zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov.
- 178 Pokiaľ ide o indické súdne rozhodnutie z 12. novembra 2010, ktoré Rada predložila v štádiu svojich duplík, a indické súdne rozhodnutie zo 7. novembra 2012, uvedené v odpovedi Rady zo 6. februára 2014 na otázky Všeobecného súdu, tieto rozhodnutia vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 138 až 140 vyššie nie sú relevantné. Okrem toho je pre úplnosť potrebné poznamenať, že tieto rozhodnutia sa nezmieňujú, a tým menej rozhodujú o niektorom z 24, neskôr 21 činov, ktoré sú konkrétne uvedené v odôvodnení vykonávacích nariadení č. 83/2011 až 125/2014.
- 179 Čo sa týka vykonávacieho nariadenia č. 790/2014, tie isté úvahy ako sú uvedené v bode 178 vyššie sa uplatnia na indické rozhodnutia z roku 2012 (teda aj súdne rozhodnutie zo 7. novembra 2012) uvedené po prvýkrát v siedmom odseku odôvodnenia tohto nariadenia.
- 180 Pokiaľ ide o dve francúzske rozhodnutia z 23. novembra 2009 a 22. februára 2012 (jedno prvostupňové a druhé prijaté v odvolacom konaní), ktoré uvádza Rada vo svojej duplike vo veci T-508/11, a ktoré podľa nej zohľadnili určitý počet činov uvedených v dôvodovej správe napadnutých nariadení, treba uviesť nasledujúce.
- 181 Po prvé tieto rozhodnutia nie sú uvedené v odôvodnení napadnutých nariadení prijatých pred podaním dupliky. Preto sú pokusom o oneskorené odôvodnenie, ktoré je neprípustné (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. novembra 2013, North Drilling/Rada, T-552/12, EU:T:2013:590, bod 26, a z 12. decembra 2013, Nabipour a i./Rada, T-58/12, EU:T:2013:640, body 36 až 39).
- 182 Po druhé a ešte zásadnejšie, tieto francúzske rozhodnutia nie sú ani spomenuté v napadnutých nariadeniach prijatých po duplike (vykonávacie nariadenia č. 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 a 790/2014). Rada sa však nemôže odvolávať na vnútroštátne rozhodnutia, ktoré neuvádza v odôvodnení napadnutých nariadení prijatých po tom, ako sa dozvedela o uvedených rozhodnutiach, ako na „odôvodnenia“ svojich obmedzujúcich opatrení.

- 183 Úvahy uvedené v bodoch 180 až 182 vyššie platia aj vzhľadom na nemecké rozhodnutie, ktoré Rada uviedla prvýkrát na pojednávaní.
- 184 Rada však v duplike tvrdí, že činy uvedené v dôvodovej správe „sú súčasťou všeobecne známeho kontextu... konfliktu na Srí Lanke, v ktorom bola žalobkyňa jedným z hlavných aktérov“, a že „tieto súvislosti, ktoré sú založené na všeobecne známych udalostiach, majú za cieľ informovať adresáta preventívnych opatrení o dôvodoch, na ktorých Rada založila svoje posúdenie teroristickej hrozby, ktorú predstavuje“. Rada na podporu svojho odkazu na „súvislosti“ uvádza rozsudok PMOI T-256/07, už citovaný v bode 106 vyššie (EU:T:2008:461, bod 90). Na podporu svojho tvrdenia založeného na všeobecnej známosti činov, ktoré vytýka žalobkyni, Rada odkazuje na tlačové správy z internetu.
- 185 Rada dopĺňa, že „toto odôvodnenie založené na skutkových dôkazoch nepredstavuje úsilie nahradiť s právnou silou rozhodnutej veci prípadné posúdenie súdom občianskoprávnej alebo trestnej zodpovednosti autorov týchto činov, ani pripísať dané činy uvedeným osobám, pretože to nie je jeho cieľom“. Tvrdí, že „tieto súvislosti boli nielen verejne známe, ale o nich žalobkyňa navyše v momente prijatia napadnutých nariadení dobre vedela“.
- 186 Tieto tvrdenia spolu s neexistenciou akéhokoľvek odkazu v napadnutých nariadeniach na rozhodnutia príslušných orgánov, ktoré by boli novšie než pripisované činy a odkazovali by na tieto činy, svedčia zjavne o tom, že Rada nezaložila napadnuté nariadenia na posúdeniach uvedených v rozhodnutiach príslušných orgánov, ale na informáciách, o ktorých sa dozvedala z tlače a internetu.
- 187 Ako však bolo pripomenuté v bodoch 164 a 165 vyššie, spoločná pozícia 2001/931 si na účely ochrany dotknutých osôb a vzhľadom na neexistenciu vlastných vyšetrovacích prostriedkov Únie vyžaduje, aby sa skutkový základ rozhodnutia Únie o zmrazení finančných prostriedkov v oblasti terorizmu nezakladal na informáciách, o ktorých sa Rada dozvedela z tlače alebo internetu, ale na informáciách, ktoré sú konkrétne preskúmané a uvedené v rozhodnutiach príslušných vnútroštátnych orgánov v zmysle spoločnej pozície 2001/931.
- 188 Len na takto dôveryhodnom skutkovom základe môže Rada ďalej uplatniť svoju širokú mieru voľnej úvahy, ktorú má pri prijímaní rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov na úrovni Únie, najmä pokiaľ ide o úvahy o účelnosti, na ktorých sa také rozhodnutia zakladajú.
- 189 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Rada nedodržala požiadavky spoločnej pozície 2001/931.
- 190 Z odôvodnenia napadnutých nariadení navyše vyplýva, že Rada uvažovala opačne, než sa podľa tejto spoločnej pozície vyžaduje.
- 191 Takže namiesto toho, aby Rada prijala ako skutkový základ jej posúdenia rozhodnutia prijaté príslušnými orgánmi, ktoré zobrali do úvahy konkrétne činy a konali na ich základe, následne overila, že uvedené činy predstavujú skutočne „teroristické činy“ a dotknutá skupina je „skupinou“ v zmysle definícií spoločnej pozície 2001/931, a napokon na tomto základe a pri výkone svojej širokej miery voľnej úvahy prípadne rozhodla o prijatí rozhodnutia na úrovni Únie, z odôvodnenia napadnutých nariadení vyplýva, že postupovala opačne.
- 192 Nariadenie začína posúdeniami, ktoré sú v skutočnosti jej vlastnými posúdeniami označujúcimi žalobkyňu za teroristku hneď v prvej vete odôvodnenia – čím sa rozhoduje o otázke, ktorou sa má toto odôvodnenie zaoberať – a žalobkyni sa prisudzuje niekoľko násilných činov, na základe informácií z tlače a internetu (prvé a druhé odseky odôvodnenia napadnutých nariadení).
- 193 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že tá okolnosť, že ide o preskúmanie zoznamu zmrazenia finančných prostriedkov, a teda rozhodnutie nasledujúce po predchádzajúcich preskúmaniach, nemôže odôvodniť toto posúdenie vykonané hneď na úvod. Hoci netreba zabúdať na minulosť, pri opätovnom

preskúmaní opatrenia o zmrazení finančných prostriedkov by mala byť hypoteticky otvorená možnosť, že dotknutá osoba alebo skupina už nie je v momente rozhodovania Rady spojená s terorizmom. Až na konci tohto opätovného preskúmania môže Rada dospieť k svojmu záveru.

- 194 Rada ďalej konštatuje, že činy, ktoré pripisuje žalobkyni, spadajú pod definíciu teroristických činov v zmysle spoločnej pozície 2001/931 a že žalobkyňa je skupinou v zmysle tejto pozície (tretie a štvrté odseky odôvodnenia napadnutých nariadení).
- 195 Až následne po týchto vyjadreniach Rada uviedla rozhodnutia vnútroštátnych orgánov (piate až ôsme odseky odôvodnenia napadnutých nariadení), hoci tieto rozhodnutia boli prijaté, aspoň pokiaľ ide o vykonávacie nariadenia č. 83/2011 až 125/2014, skôr než došlo k vytýkaným činom.
- 196 Rada sa v odôvodnení posledných uvedených vykonávacích nariadení nesnaží odôvodniť, že prípadné vnútroštátne rozhodnutia o neskoršom preskúmaní alebo iné rozhodnutia príslušných orgánov skutočne viedli k preskúmaniu a rozhodnutiu o konkrétnych činoch, ktoré sa nachádzajú na začiatku uvedeného odôvodnenia. V odôvodnení vykonávacích nariadení č. 83/2011 až 125/2014 len citovala pôvodné vnútroštátne rozhodnutia a bez ďalšieho uviedla, že sú stále platné. Až v odôvodnení vykonávacieho nariadenia č. 790/2014 Rada uvádza vnútroštátne rozhodnutia, ktoré boli prijaté po spáchaní činov konkrétne pripísaných žalobkyni, ale ani v tomto odôvodnení neodôvodňuje, že tieto rozhodnutia – mimochodom irelevantné vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 138 až 140 vyššie – skutočne preskúmala a bolo v nich rozhodnuté o konkrétnych činoch uvedených na začiatku tohto odôvodnenia.
- 197 Táto vec sa teda jasne líši od vecí, v ktorých boli začaté súdne konania týkajúce sa opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov v oblasti terorizmu pred Všeobecným súdom po prijatí spoločnej pozície 2001/931 (veci Al-Aqsa/Rada, Sison/Rada a People's Mojahedin Organization of Iran/Rada).
- 198 Zatiaľ čo vo veciach, ktoré boli uvedené ako prvé, týkajúcich sa sporov Únie v oblasti terorizmu, sa skutkový základ rozhodnutí Rady zakladal na rozhodnutiach príslušných vnútroštátnych orgánov, v prejednávanej veci Rada už nevychádza zo skutočností, ktoré boli najskôr posúdené vnútroštátnymi orgánmi, ale sama pristúpila k vlastným posúdeniam skutkového stavu na základe tlače a internetu. Rada tak vykonáva úlohu „príslušného orgánu“ v zmysle článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931, čo však nepatrí – ako v podstate uviedol Súdny dvor – ani do jej právomoci podľa tejto spoločnej pozície, ani na to nemá prostriedky.
- 199 Rada teda zbytočne odkazuje (pozri bod 184 vyššie) najmä na rozsudok PMOI T-256/07, už citovaný v bode 106 vyššie (EU:T:2008:461, bod 90). V uvedenej veci totiž činy uvedené v odôvodnení rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, ktoré Rada predložila People's Mojahedin Organization of Iran (ďalej len „PMOI“), nevychádzali z vlastných posúdení Rady, ale z posúdení príslušného vnútroštátneho orgánu. Ako vyplýva z bodu 90 rozsudku PMOI T-256/07, už citovaný v bode 106 vyššie (EU:T:2008:461), odôvodnenie z 30. januára 2007, ktoré bolo predložené dotknutej skupine (PMOI), uvádzalo teroristické činy, ktorých zodpovednosť sa pripisovala PMOI, a uvádzalo sa, že „z dôvodu týchto činov prijal príslušný orgán... rozhodnutie“. Činy, ktoré Rada uviedla v odôvodnení z 30. januára 2007 a ktoré predložila PMOI, boli teda preskúmané a uvedené proti tejto skupine príslušným vnútroštátnym orgánom. Na rozdiel od prípadu v prejednávanej veci ich Rada nezískala na základe vlastného posúdenia.
- 200 Rovnakým spôsobom vo veci T-348/07, Al-Aqsa/Rada, mal Všeobecný súd od príslušných orgánov k dispozícii znenia rozhodnutí, ktoré boli uvedené v odôvodneniach napadnutých nariadení, a podrobne ich preskúmal. Dospel k záveru, že Rada sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď nadobudla presvedčenie, že žalobkyňa vedela o tom, že prostriedky, ktoré získava, budú použité na účely terorizmu (rozsudok Al-Aqsa T-348/07, už citovaný v bode 105 vyššie, EU:T:2010:373, body 121 až 133). Skutkový základ, z ktorého Rada vychádzala, bol teda podľa konštatovania Všeobecného súdu úplne správnym skutkovým základom, ktorý priamo vyplýval zo zistení príslušných

vnútroštátnych orgánov. V rozsudku z 11. júla 2007, Al-Aqsa/Rada (T-327/03, EU:T:2007:211) z odôvodnení (body 17 až 20 rozsudku) tiež jasne vyplýva, že posúdenia, z ktorých vychádzali opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov Únie, vychádzali zo zistení skutkového stavu, ktoré nevykonala sama Rada, ale pochádzali z rozhodnutí príslušných vnútroštátnych orgánov.

- 201 Rovnako vo veci T-341/07, Sison/Rada, posúdenia, na ktorých sa zakladalo opatrenie na zmrazenie finančných prostriedkov, nevychádzali z vlastných skutkových posúdení Rady, ale z rozhodnutí s právnou silou rozhodnutej veci, ktoré prijali príslušné vnútroštátne orgány [Raad van State (Štátna rada, Holandsko) a Rechtbank (súd, Holandsko)] (rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, body 1, 88 a 100 až 105).
- 202 Treba dodať, že odôvodnenie napadnutých nariadení založené na skutkových dôkazoch, a teda zozname činov, ktoré Rada prisudzuje žalobkyni v prejednávanej veci, nepredstavuje, ako tvrdí Rada (pozri bod 185 vyššie), posúdenie súdom „s právnou silou rozhodnutej veci“. Nič to však nemení na skutočnosti, že toto odôvodnenie napadnutých nariadení založené na skutkových dôkazoch malo rozhodujúcu úlohu pri posúdení Rady s ohľadom na účelnosť ponechania žalobkyne na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, a že Rada jednak vôbec nepreukázala, že sa toto odôvodnenie zakladalo na rozhodnutiach príslušných orgánov, ale v skutočnosti uviedla, že vychádzala z informácií získaných z tlače a internetu.
- 203 Všeobecný súd tvrdí, že tento prístup je v rozpore s dvojúrovňovým systémom zavedeným spoločnou pozíciou 2001/931 v oblasti terorizmu.
- 204 Hoci, ako uviedol Súdny dvor, otázka, o ktorú ide pri preskúmaní ponechania osoby na spornom zozname, je to, či sa od zaradenia mena tejto osoby do uvedeného zoznamu alebo od predchádzajúceho preskúmania skutkový stav zmenil takým spôsobom, že už neumožňuje vyvodiť rovnaký záver o zapojení dotknutej osoby do teroristických činností (rozsudok Al-Aqsa C-539/10, už citovaný v bode 105 vyššie, EU:C:2012:711, bod 82), v dôsledku čoho Rada môže prípadne v rámci svojej širokej miery voľnej úvahy rozhodnúť o ponechaní osoby na zozname, ak sa skutková situácia nezmenila, nič to však nemení na skutočnosti, že akýkoľvek nový teroristický čin, ktorý Rada doplní do svojho odôvodnenia pri tomto preskúmaní s cieľom odôvodniť ponechanie dotknutej osoby na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, musí v rámci dvojúrovňového systému rozhodovania zavedeného spoločnou pozíciou 2001/931 a z dôvodu neexistencie vyšetrovacích prostriedkov Rady, byť preskúmaný a musí byť o ňom rozhodnuté orgánom, ktorý je príslušným orgánom v zmysle tejto spoločnej pozície.
- 205 Rada a Komisia teda neúčinne navrhujú, že to, že v odôvodneniach napadnutých nariadení sa nenachádzajú odkazy na presné rozhodnutia príslušných orgánov, v ktorých sa konkrétne preskúmali a uviedli činy nachádzajúce sa v úvode daného odôvodnenia, treba pripísať žalobkyni, ktorá podľa Rady a Komisie mohla a bola povinná napadnúť na vnútroštátnej úrovni reštriktívne opatrenia, ktoré boli voči nej prijaté.
- 206 V prvom rade povinnosť Rady založiť svoje rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov v oblasti terorizmu na skutočnostiach vychádzajúcich z rozhodnutí príslušných orgánov vyplýva priamo z dvojúrovňového systému zavedeného spoločnou pozíciou 2001/931, ako bolo potvrdené rozsudkom Al-Aqsa C-539/10, už citovaný v bode 105 vyššie (EU:C:2012:711, body 68 a 69). Táto povinnosť teda nie je podmienená správaním dotknutej osoby alebo skupiny. V súlade s povinnosťou odôvodnenia – čo je základná formálna náležitosť – je Rada povinná v odôvodnení svojich rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov uviesť rozhodnutia príslušných vnútroštátnych orgánov, v ktorých sa konkrétne preskúmali a uviedli teroristické činy a ktoré použila ako skutkový základ pre svoje rozhodnutia.

- 207 V druhom rade tvrdenie Rady a Komisie len podporuje konštatovanie, ktoré už bolo uvedené v bode 186 vyššie, podľa ktorého Rada v skutočnosti nezaložila svoje rozhodnutia na posúdeniach uvedených v rozhodnutiach príslušných orgánov, ale na informáciách, o ktorých sa dozvedala z tlače a internetu. V tejto súvislosti je paradoxné, ak Rada žalobkyni vytýka, že na vnútroštátnej úrovni nenapadla posúdenia skutkového stavu, ktoré ani sama Rada nedokáže spojiť s nijakým konkrétnym rozhodnutím príslušného orgánu.
- 208 Napokon toto tvrdenie sa javí ako problematické minimálne v rozsahu, v akom by sa mohlo zdať, že vnútroštátne rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, o ktoré sa Rada rozhodla oprieť pri konkrétnom uplatnení spoločnej pozície 2001/931, by sa nemuseli ako také zakladať na nijakom konkrétnom teroristickom čine, ak ich dotknutá osoba nenapadne na vnútroštátnej úrovni.
- 209 Rada a Komisia takisto neúčinne napádajú povinnosť, v súlade s ktorou sú povinné vyvodit' skutkový základ rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov z rozhodnutí príslušných orgánov, pretože ako tvrdia, toto by mohlo v prípade neexistencie takých rozhodnutí viesť k nedôvodným výmazom osôb alebo skupín zo zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov. Rada a Komisia konkrétne uvádzajú rozdiely v časovej periodicite, s akou sa opätovne preskúmajú rozhodnutia, ktorá môže existovať medzi jednotlivými členskými štátmi v porovnaní s polročnou periodicitou uplatňovanou na úrovni Únie.
- 210 V prvom rade toto tvrdenie je v rozpore s požiadavkou spoločnej pozície 2001/931 (článok 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931), ako bolo potvrdené rozsudkom Al-Aqsa C-539/10, už citovaný v bode 105 vyššie (EU:C:2012:711, body 68 a 69), ktorá si na účely ochrany dotknutých osôb a vzhľadom na neexistenciu vlastných vyšetrovacích prostriedkov Únie vyžaduje, aby sa skutkový základ rozhodnutia Únie o zmrazení finančných prostriedkov v oblasti terorizmu zakladal na informáciách, ktoré sú konkrétne preskúmané a uvedené v rozhodnutiach príslušných vnútroštátnych orgánov v zmysle spoločnej pozície 2001/931. V druhom rade treba uviesť, že v rámci dvojúrovňového systému stanovenému v tejto spoločnej pozícii a s cieľom zabezpečiť účinnosť boja proti terorizmu členskými štátom prináleží, aby pravidelne Rade odovzdávali rozhodnutia príslušných orgánov prijaté v týchto štátoch spolu s odôvodneniami týchto rozhodnutí, a Rade, aby tieto rozhodnutia zbierala.
- 211 Nevyhnutnosť tohto odovzdávania a zbierania rozhodnutí príslušných orgánov navyše úplne zodpovedá výmene informácií stanovenej najmä v bodoch 2, 3, 8 a 24 dokumentu nazvaného „Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism“ (Pracovné metódy pracovnej skupiny zaoberajúcej sa implementáciou spoločnej pozície 2001/931 o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom), ktorý tvorí prílohu II dokumentu 10826/1/07 REV 1 Rady z 28. júna 2007.
- 212 Ak napriek tomuto odovzdaniu informácií nemá Rada k dispozícii rozhodnutie príslušného orgánu týkajúce sa konkrétnej skutkovej okolnosti, ktorá môže predstavovať teroristický čin, prináleží jej, aby vzhľadom na neexistenciu vlastných vyšetrovacích prostriedkov požiadala príslušný vnútroštátny orgán o posúdenie tohto činu s cieľom získať také rozhodnutie uvedeného orgánu.
- 213 Na tieto účely sa Rada môže obrátiť na 28 členských štátov Únie a spomedzi nich konkrétne na členské štáty, ktoré už prípadne preskúmali situáciu dotknutej osoby alebo skupiny. Môže sa takisto obrátiť na tretí štát, ktorý splňa podmienky požadované v oblasti ochrany práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu. Dotknuté rozhodnutie, ktoré musí podľa spoločnej pozície 2001/931 byť „začatím vyšetrovaní alebo trestných stíhaní..., alebo odsúdením“, nemusí nevyhnutne predstavovať vnútroštátne rozhodnutie o pravidelnom preskúmaní zápisu dotknutej osoby alebo skupiny do vnútroštátneho zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov. V poslednom uvedenom prípade však existencia odlišnej frekvencie pravidelného preskúmania na vnútroštátnej úrovni oproti frekvencii platnej na úrovni Únie nemôže odôvodniť, že dotknutý členský štát oddiali preskúmanie dotknutého činu požadované Radou. Vzhľadom tak na dvojúrovňovú štruktúru systému zavedeného spoločnou pozíciou 2001/931, ako aj vzájomné povinnosti lojálnej spolupráce existujúce medzi

členskými štátmi a Úniou, musia členské štáty, ktoré Rada vyzve, bezodkladne vyhovieť žiadostiam Rady o posúdenie, prípadne vydanie rozhodnutia príslušného orgánu v zmysle spoločnej pozície 2001/931, týkajúce sa činu, ktorý môže predstavovať teroristický čin.

- 214 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že tvrdenie, podľa ktorého požiadavka rozhodnutia príslušného orgánu môže viesť k nedôvodným výmazom zo zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov, nie je presvedčivé.
- 215 Pre úplnosť treba dodať, že neexistencia akéhokoľvek nového teroristického činu počas daného polročného obdobia nijako neznamená, že Rada by mala vymazať dotknutú osobu alebo skupinu zo zoznamu týkajúceho sa zmrazenia finančných prostriedkov. Ako totiž Všeobecný súd už mohol konštatovať, žiadne ustanovenie nariadenia č. 2580/2001 ani spoločnej pozície 2001/931 nezakazuje uloženie alebo zachovanie obmedzujúcich opatrení voči osobám alebo subjektom, ktoré sa v minulosti dopustili teroristických činov, bez ohľadu na nedostatok dôkazov preukazujúcich, že sa v súčasnosti dopúšťajú takýchto činov alebo že sa do nich zapájajú, ak to okolnosti odôvodňujú (pozri v tomto zmysle rozsudok PMOI T-256/07, už citovaný v bode 106 vyššie, EU:T:2008:461, body 107 až 113). Povinnosť vykonať nové pripísanie teroristických činov len na základe rozhodnutí príslušných orgánov nijako nebráni Rade v zachovaní dotknutej osoby na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, aj po ukončení teroristickej činnosti v pravom zmysle slova, ak to okolnosti odôvodňujú.
- 216 Pokiaľ ide o možnosť, ktorú takisto uvádza Rada a Komisia, že budú prijaté rozhodnutia príslušných orgánov, ktoré nie sú v súlade s rozhodnutiami Únie, táto možnosť nemôže byť platným dôvodom na spochybnenie povinnosti odvodzovať, v záujme ochrany dotknutých osôb a skupín, skutkový základ rozhodnutí Únie z rozhodnutí príslušných orgánov.
- 217 Napokon, na rozdiel od toho, čo naznačujú Rada a Komisia, táto povinnosť odvodzovať skutkový základ nariadení o zmrazení finančných prostriedkov z rozhodnutí príslušných orgánov nemôže viesť k riziku neodôvodneného zachovania osoby alebo skupiny na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov.
- 218 Hoci článok 1 ods. 1 až 4 a 6 spoločnej pozície 2001/931 bráni tomu, aby Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia o zápise alebo ponechaní osoby, alebo skupiny na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov, vychádzala z teroristických činov (vrátane pokusov o tieto činy, zapojenia sa do nich alebo ich uľahčenia), ktoré neboli predmetom rozhodnutia príslušného orgánu (o začatí vyšetrovaní, trestných stíhaní alebo odsúdení), spoločná pozícia 2001/931 nestanovuje žiadnu porovnateľnú povinnosť týkajúcu sa toho, že Rada nesmie ponechať osobu alebo skupinu na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov. Toto neponechanie, ktoré je v prospech dotknutej osoby alebo skupiny, nepodlieha rovnakým procesným požiadavkám, hoci vo väčšine prípadov k nemu dôjde na základe priaznivých rozhodnutí prijatých na vnútroštátnej úrovni, akými je zastavenie alebo odloženie vyšetrovania, alebo trestných stíhaní za teroristické činy, oslobodenie osoby spod trestného stíhania alebo odstránenie dotknutej osoby, alebo skupiny z vnútroštátneho zoznamu o zaradení.
- 219 Z úvah uvedených v bodoch 209 až 218 vyššie vyplýva, že Rada a Komisia nesprávne tvrdia, že povinnosť Rady vziať za skutkový základ svojich rozhodnutí o zmrazení finančných prostriedkov rozhodnutia príslušných orgánov môže ohroziť politiku boja proti terorizmu na úrovni Únie.
- 220 Je potrebné dodať, že všetky vyššie uvedené konštatovania neprekračujú rozsah obmedzeného preskúmania, ktoré prislúcha Všeobecnému súdu a spočíva, pričom nespochybňuje širokú mieru voľnej úvahy Rady, v kontrole dodržiavania konania a materiálnej presnosti skutkových okolností. Všeobecný súd tak v rozsudku Sison T-341/07, už citovanom v bode 114 vyššie (EU:T:2009:372), považoval za potrebné overiť – a mohol konštatovať –, že skutkové tvrdenia voči pánovi Sisonovi uvedené v odôvodnení jeho ponechania na zozname týkajúcom sa zmrazenia finančných prostriedkov,

boli riadne podoprené skutkovými konštatovaniami uvedenými v rozhodnutiach holandských orgánov (Raad van State a Rechtbank), ktoré Rada uviedla v tomto odôvodnení (rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, body 87 a 88).

- 221 Naproti tomu, v prejednávanej veci Všeobecný súd nemá v odôvodnení napadnutých nariadení k dispozícii odkazy na žiadne rozhodnutie príslušného orgánu, na základe ktorého by mohol spojiť skutkové okolnosti uvedené Radou voči žalobkyni.
- 222 Okrem toho, stále vzhľadom na rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, (EU:T:2009:372), treba uviesť, že Všeobecný súd, ktorý konštatoval, že skutočnosti uvedené v odôvodnení nariadení Rady pochádzali z dvoch holandských rozhodnutí uvedených v tomto odôvodnení, však následne týmto holandským rozhodnutiam nepriznal povahu rozhodnutí príslušných orgánov z dôvodu, že sa netýkali preventívneho alebo represívneho opatrenia voči dotknutej osobe na základe boja proti terorizmu (rozsudok Sison T-341/07, už citovaný v bode 114 vyššie, EU:T:2009:372, body 107 až 115).
- 223 Hoci Všeobecný súd tak mohol odmietnuť skutkové konštatovania, ktoré síce pochádzali od príslušných orgánov, z dôvodu, že rozhodnutia týchto orgánov nepredstavovali „odsúdenia, začatia vyšetrovaní alebo trestných stíhaní“, vyplýva z toho, že v prejednávanej veci by nemohol priznať tlačovým správam – v každom prípade neuvedeným v odôvodnení napadnutých nariadení – procesnú a dôkaznú povahu, ktorú spoločná pozícia 2001/931 priznáva výlučne rozhodnutiam príslušných orgánov.
- 224 Všeobecný súd napokon považuje za vhodné zdôrazniť dôležitú povahu záruk, ktoré poskytujú v tomto kontexte základné práva (pozri návrhy Francúzsko/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Zb., EU:C:2011:482, body 235 až 238).
- 225 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy, z ktorých vyplýva na jednej strane, že nariadenie č. 2580/2001 sa uplatní v prípade ozbrojeného konfliktu, a na druhej strane, že Rada tak porušila článok 1 spoločnej pozície 2001/931, ako aj povinnosť odôvodnenia tým, že sa v odôvodnení neodvolala na rozhodnutia príslušných orgánov týkajúce sa činov pripísaných žalobkyni, je potrebné zrušiť napadnuté nariadenia v rozsahu, v akom sa týkajú žalobkyne.
- 226 Všeobecný súd zdôrazňuje, že tieto zrušenia spôsobené vážnymi procesnými dôvodmi nemajú za následok žiadne vecné posúdenie otázky kvalifikácie žalobkyne ako teroristickej skupiny v zmysle spoločnej pozície 2001/931.
- 227 Pokiaľ ide o časové účinky týchto zrušení, je potrebné pripomenúť, že na základe článku 60 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie bez ohľadu na ustanovenia článku 280 ZFEÚ nadobúdajú rozhodnutia Všeobecného súdu, ktoré vyhlasujú nariadenie za neplatné, právoplatnosť až po uplynutí odvolacej lehoty uvedenej v článku 56 prvom odseku tohto štatútu, alebo ak bolo v rámci tejto lehoty podané odvolanie, po jeho zamietnutí. Rada teda v každom prípade disponuje minimálnou lehotou dva mesiace od doručenia tohto rozsudku, predĺženú o desaťdňovú lehotu zohľadňujúcu vzdialenosť, aby konštatované porušenie napravila prípadným prijatím nového obmedzujúceho opatrenia voči žalobkyni.
- 228 V každom prípade, na základe článku 264 ZFEÚ druhého odseku môže Všeobecný súd dočasne zachovať účinky zrušeného aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 128 vyššie, EU:C:2008:461, body 373 až 376, a rozsudok zo 16. septembra 2011, Kadio Morokro/Rada, T-316/11, EU:T:2011:484, bod 39).

229 Za okolností prejednávanej veci sa Všeobecný súd domnieva, že na to, aby bolo zabránené riziku vážneho a nenávratného zásahu do účinnosti obmedzujúcich opatrení, so zreteľom na významný dosah dotknutých obmedzujúcich opatrení na práva a slobody žalobkyne, treba na základe článku 264 ZFEÚ zachovať účinky vykonávacieho nariadenia č. 790/2014 na obdobie troch mesiacov od vyhlásenia tohto rozsudku.

O trovách

230 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalobkyne.

231 V zmysle článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania. V dôsledku toho Holandské kráľovstvo, Spojené kráľovstvo a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Vykonávacie nariadenia Rady (EÚ) č. 83/2011 z 31. januára 2011, č. 687/2011 z 18. júla 2011, č. 1375/2011 z 22. decembra 2011, č. 542/2012 z 25. júna 2012, č. 1169/2012 z 10. decembra 2012, č. 714/2013 z 25. júla 2013, č. 125/2014 z 10. februára 2014 a č. 790/2014 z 22. júla 2014, ktorými sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a zrušujú vykonávacie nariadenia (EÚ) č. 610/2010, 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 a 125/2014, sa zrušujú v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú organizácie Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE).**
2. **Účinky vykonávacieho nariadenia č. 790/2014 sa zachovávajú na obdobie troch mesiacov od vyhlásenia tohto rozsudku.**
3. **Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli LTTE.**
4. **Holandské kráľovstvo, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Európska komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Buttigieg

Collins

Ulloa Rubio

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. októbra 2014.

Podpisy

Obsah

Skutkové okolnosti a konanie	2
Návrhy účastníkov konania	5
Právny stav	5
O prvom žalobnom dôvode založenom na neuplatniteľnosti nariadenia č. 2580/2001 na konflikt medzi žalobkyňou a srílanskou vládou	6
Tvrdenia účastníkov konania	6
Posúdenie Všeobecným súdom	7
O treťom žalobnom dôvode založenom na neexistencii rozhodnutia, ktoré by prijal príslušný orgán	11
Tvrdenia účastníkov konania	11
Posúdenie Všeobecným súdom	13
O štvrtom až šiestom žalobnom dôvode, ktoré sú skúmané spoločne s druhým žalobným dôvodom	20
Tvrdenia účastníkov konania	20
Posúdenie Všeobecným súdom	20
O trovách	30